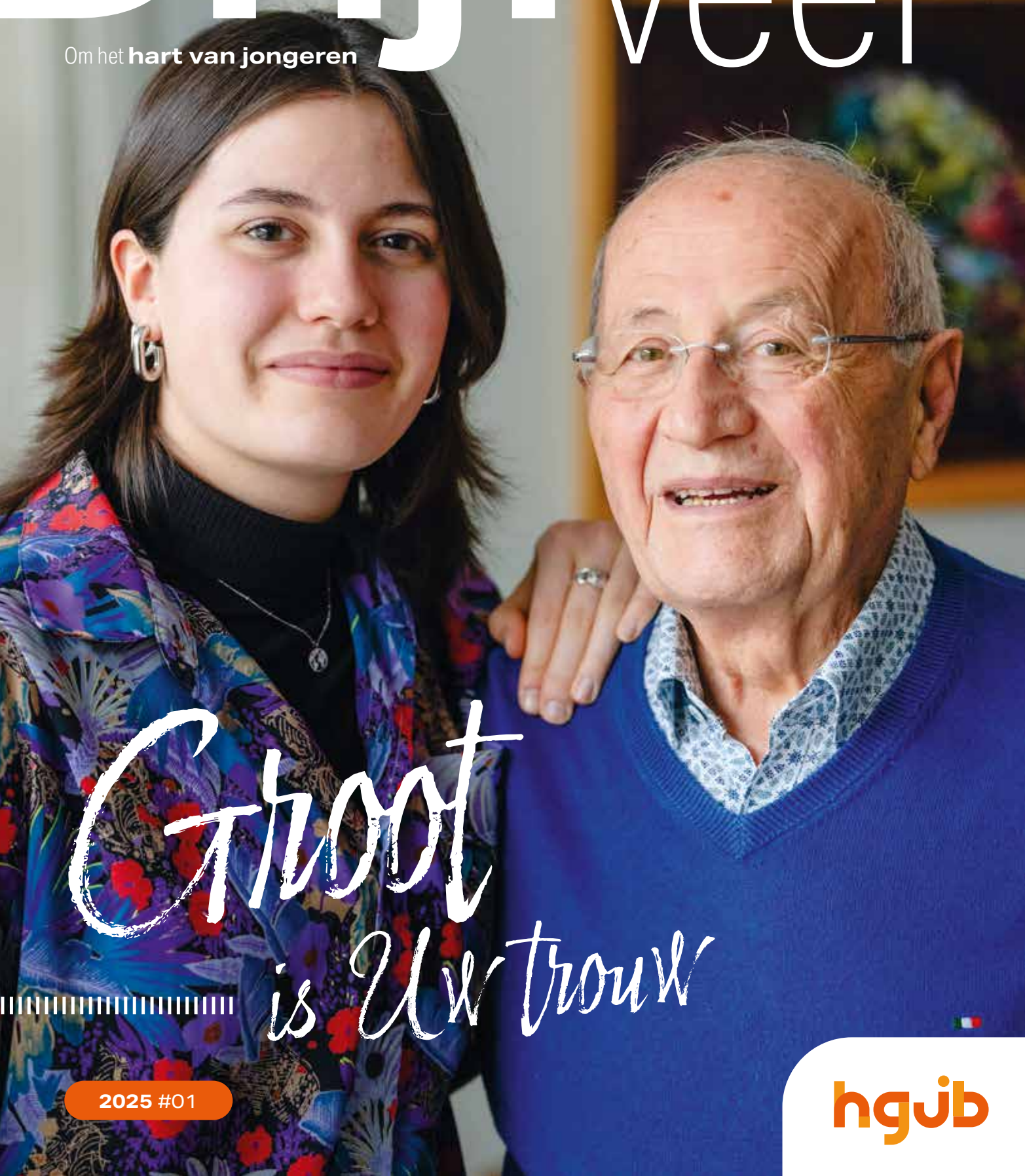

Drijfveer

Om het hart van jongeren

Groot
is Uw trouw

2025 #01

hgub

Ondernemers: bedankt!

Een groeiende groep ondernemers steunt het werk van de HGJB en speelt een belangrijke rol in onze missie.

Wij danken alle ondernemers die – zichtbaar of anoniem – ons werk steunen.

Wil jij als ondernemer ook impact maken?
Mail onze relatiebeheerder Erwin den Hertog:
edhertog@hgjb.nl

hgjb

 Vrouw tot Vrouw
delen in geloof

*Bijbelse vorming
en toerusting*

Magazine Online platform

Evenementen Webwinkel

Vrouwenkringen

 vrouwtotvrouw.nl

 [@vrouw_tot_vrouw](https://www.instagram.com/@vrouw_tot_vrouw)

 Vrouw tot Vrouw

'Door verhalen gaan we ons leven **anders** zien'

Jongeren hebben verhalen nodig, zo betoogt
theoloog Andrew Root – pagina 22-26

In dit nummer

2025 • #1 'Groot is Uw trouw'

- 6 'Je moet God blijven zoeken in je leven'**
In gesprek met Tizia en haar opa Luigi
- 12 Gods trouw en onze trouw**
Over het HGJB-startthema
- 16 Jongeren moeten uitgedaagd worden**
Opinie
- 18 'Je laten verrassen door het geloof van de kinderen'**
De drijfveer van de Groote Kerk in Maassluis
- 22 'God werkt in verlieservaringen'**
In gesprek met Andrew Root
- 27 Een veilige plek**
Column
- 28 'De kerkdienst vraagt inwijding'**
Ds. Jan Reijm over zijn nieuwe boek
- 30 Een kwetsbaar zelfbeeld**
- 32 'Jeugdwerkleiders weerspiegelen iets van God'**
Jonge theoloog des vaderlands Júlia Herku
- 34 'Mensen zijn gemaakt voor samen'**
Over de waarde van vriendschap
- 36 Gezins- en kinderpagina**
Samen de Bijbel ontdekken
- 38 'Wat moet ik met het lijden in de wereld?'**
Pittige vraag van een jongere

Het nieuwe ontkiemt

Een nieuwe naam, een nieuw magazine. Op het eerste gezicht is het misschien wat vreemd om aan iets nieuws het thema 'groot is Uw trouw' te hangen. Zou je dan juist niet alles bij het oude moeten laten? Toch niet! In Jesaja 43 zegt God bij monde van de profeet: 'Blijf niet staan bij wat eertijds is gebeurd, denk niet terug aan het verleden. Zie, Ik ga iets nieuws verrichten, nu ontkiemt het—heb je het nog niet gemerkt?'

De God die ons Zijn trouw belooft, is de God die bezig is iets nieuws te doen. Gods trouw wil dus niet zeggen dat alles bij het oude blijft, maar ook niet dat alles altijd van een leien dakje gaat. Daarop wijst theoloog Andrew Root in het interview op pagina 22-26. Hij ziet God aan het werk in de diepten, daar waar we het moeilijk hebben. Juist daar gloort licht. Hij daagt de kerk uit om de eerlijke verhalen uit de diepten te delen, óók met jongeren. Daaraan is volop behoefte, want waar vinden jongeren nog een plek waar ze zich ongefilterd mogen laten zien? HGJB-trainee Rhodé Barth vestigt terecht de aandacht op de problemen van veel tieners met hun zelfbeeld en nodigt de kerk en ouders uit om tieners te bevestigen én uit te dagen (pagina 30-31).

Root daagt de kerk ook uit om te wachten. Hij vermoedt dat onze drukte een symptoom is van een gebrek aan geloof in Gods trouw—Hij zál iets nieuws doen! Dat ontdekken we ook in Maassluis (pagina 18-21). Zomaar ineens ontstaat er iets, als een mosterdzaadje—klein, maar met ongekende kiemkracht.

'Groot is Uw trouw!' Deze boodschap geeft hoop en wekt verlangen. De kerk is geen aflopende zaak en het jeugdwerk is geen wanhopige poging om te redden wat er te redden valt. Deze boodschap is ook een uitdaging: durven wij onze hoop op God te stellen? Durven wij trouw te wachten, zelfs als het nieuwe uit lijkt te blijven? Durven wij het verleden los te laten? Is het nieuwe van God onze drijfveer? Wij hopen dat de verhalen in dit magazine de blik verruimen en de ogen openen voor de kiemkracht van het evangelie, óók onder de jongeren van vandaag. 'Zie ik ga iets nieuws verrichten, nu ontkiemt het—heb je het nog niet gemerkt?'

André Groenendijk
eindredacteur Drijfveer

Tizia van den Brink en haar opa Luigi La Porta

'Sommige dingen moet je gewoon aannemen'

Kijk ze nou eens ontspannen zitten, zo naast elkaar aan die gezellige keukentafel in Amersfoort. Luigi La Porta (78) en Tizia van den Brink (18). Opa en kleindochter. Ondanks alle verschillen lijken ze veel op elkaar. Een ding hebben ze sowieso gemeen en dat is hun relatie met God de Vader. Zowel in goede als in mindere tijden weten ze Hem altijd te vinden. Dat blijkt ook tijdens dit uitgebreide gesprek op een zonnige, maar koude ochtend in het voorjaar.

De afspraak is dat we voor deze interviewserie twee mensen spreken. Oma Aly, die ook nog even aanschuift, moet dus na de koffie de keuken verlaten. 'Dat is maar goed ook, want anders maakt ze al mijn zinnen af', zegt Luigi met een knipoog. Zijn vrouw kan het grapje wel waarderen. 'We zijn al bijna 55 jaar getrouwd, dus ik weet wie het zegt.' Binnen de familie heten ze overigens opa *Nonno* en oma *Nonna* – dus naar het Italiaans. Het waarom wordt snel duidelijk als Luigi begint te vertellen. Een heel levensverhaal, waar ook kleindochter Tizia vol aandacht naar luistert. O ja, grotendeels kent ze de familie-geschiedenis. Maar in deze setting komt het verhaal opeens heel dichtbij, ook voor haar...

Van Italië naar Nederland

Luigi: 'Ik ben geboren in Italië en katholiek opgevoed. Ik heb zelfs drie jaar op het semi-

narie gezeten, want mijn oma wilde graag dat ik priester werd. Mijn moeder overleed toen ik vijf jaar oud was. Ik heb haar veel gemist. Ook in mijn tienerjaren, toen ik op het lyceum zat. Later heb ik vaak gedacht: als zij er nog was geweest, had ik waarschijnlijk veel langer doorgeleerd en andere keuzes gemaakt. Maar vooruit...'

Op het seminarie kreeg hij dagelijks bijbel-onderwijs en leerde hij over de vele rituelen van het rooms-katholicisme. 'Ik vond de Bijbelverhalen prachtig. Ook als geschiedenis-les, om te weten hoe het vroeger ging. Maar ik dacht ook veel na over alle tegenstrijdigheden in de kerk. De paus zou onfeilbaar zijn, maar hoe kan dat als pauzen elkaar tegenspreken? En waarom mag een priester niet trouwen? Ik voelde als jongen al dat ik verliefd kon worden op een vrouw. Sterke gevoelens. Op een gegeven moment dacht ik: dit kan ik niet opbrengen. Dus ik ben gestopt.'

Luigi La Porta (78)

- * Heeft Italiaanse roots
- * Al bijna 55 jaar getrouwd met Aly
- * Favoriete Bijbeltekst: Psalm 119:5

Tizia van den Brink (18)

- * Heeft een grote liefde voor Italië
- * Groot fan van de HGJB-Scholieren-weekenden
- * Favoriete Bijbeltekst: Psalm 90

In 1969, hij is dan 22, maakte Luigi een uitstapje naar Nederland. 'Mijn plan was om zes weken op vakantie te gaan bij vrienden van mijn vader in Weesp. Dat liep anders. Want al snel was mijn geld op en moest ik werk zoeken. Ik vond een baan in Utrecht bij een bedrijf dat aluminiumproducten importeerde en exporteerde naar Italië. Daar kon ik terecht, maar ik moest een contract voor een jaar tekenen. En dat deed ik, eigenlijk heel spontaan.'

Als Italiaan viel hij natuurlijk op en hij sprak ook af met vrouwen. 'Het was een mooie tijd, zo eind jaren zestig. Vrijheid, blijheid', lacht Luigi. Toch wilde hij terug naar Italië om met zijn vader te kunnen overleggen. 'Vlak daarvoor ontmoette ik Aly. We leerden elkaar via vrienden kennen en eigenlijk was het een toevalstreffer. Ik had met een ander meisje een afspraak, maar die moest afzeggen. Haar vriendin durfde niet alleen met twee Italianen af te spreken en vroeg Aly mee. Zo is dat gegaan...'

Tot over zijn oren verliefd besloot Luigi in Nederland te blijven. Zijn vader was er niet zo blij mee. 'Hij had een boerderij en een veehandel en verwachtte dat ik, als oudste zoon, het familiebedrijf zou overnemen. Maar ik had

daar geen interesse in. Mijn broer heeft dat uiteindelijk gedaan.' De liefde voor Aly bleef. Ze trouwden en gingen in Veenendaal wonen. 'Ik heb veel verschillende banen gehad, van magazijnwerk tot de technische dienst bij een chemisch bedrijf, waar ik uiteindelijk dertig jaar werkte. Ik had daar een goede werkgever, die me ook ondersteunde toen ik gezondheidsproblemen kreeg. Mijn dochters hebben dankzij dat bedrijf kunnen studeren.'

Naar een andere kerk

Zijn oudste dochter, Vincenza, is vernoemd naar zijn moeder. 'Mijn jongste dochter Liza heet naar mijn schoonmoeder. Tizia is de dochter van Vincenza.' Ja, familie is belangrijk. Gelukkig is ook de relatie met zijn eigen vader nog verbeterd. 'Uiteindelijk is hij vijf keer naar Nederland gekomen en leerde hij mijn schoonouders kennen. Hij vond hen hele fijne mensen en kon zich er uiteindelijk bij neerleggen dat ik in Nederland bleef.'

Aly groeide op in een oud-gereformeerd gezin, maar vond uiteindelijk haar weg naar de hervormde kerk. Luigi sloot zich hierbij aan en begon als kersverse protestant het geloof opnieuw te ontdekken. 'Ik ben een geschiedenisman en lees de Bijbel ook zo. Ik geloof

wat erin staat, maar je moet niet alles willen bewijzen. Sommige dingen moet je gewoon aannemen.'

Die overgang naar een protestantse kerk was wel wennen. 'Wat ik vooral mis, is de aankleding in de kerk. Het is echt niet nodig om de hele ruimte vol beelden te zetten, maar helemaal kaal vind ik bijzonder jammer. Dan mis je ook iets van dat liturgische, het mystieke.'

Hoe dan ook: zijn geloof bleef een houvast. Zowel in mooie als moeilijke tijden. 'Ik heb periodes in het ziekenhuis gehad waarin ik de Bijbel las en opeens dingen zag die ik eerder nooit zo had begrepen. Alsof het opeens aan mij werd openbaard. Zo bijzonder.' Psalm 119:105 is voor hem een belangrijke tekst. Hij leest 'm voor tijdens het interview en na afloop staan de tranen in zijn ogen: "Uw

woord is een lamp voor mijn voet en een licht op mijn pad." Gods trouw is door alle generaties heen zichtbaar, vertelt Luigi. Ook in deze onzekere tijden waarin God soms verder weg lijkt dan ooit.

'Je moet God blijven zoeken in je leven', zegt hij. Samen met zijn vrouw deed hij aan Bijbelstudie en besprak hij het geloof met zijn kinderen. Zoals hij nu ook aan deze keukentafel zit en Tizia met zachte ogen aankijkt als hij zegt: 'Wat er ook gebeurt, blijf altijd dicht bij God. Want het geloof geeft richting aan je leven.'

Liefde voor taal

Zoals gezegd zit Tizia al die tijd aandachtig te luisteren. 'Ik kende wel delen van het verhaal, maar niet alles. Vooral over zijn tijd op het seminarie wist ik weinig. Dat vond ik mooi om

te horen.' Ze lijkt op haar opa, vertelt ze. 'We delen dezelfde liefde voor taal, zijn allebei kritisch en denken veel na over dingen. Ook is hij best eigenwijs en dat herken ik ook. Eigenlijk zit dat in onze hele familie. Maar hij is ook heel betrokken. Opa zegt altijd: *Je hebt veel talenten gekregen, dus gebruik ze goed.*'

En dat doet Tizia. Ze heeft gymnasium gedaan en zit nu in een tussenjaar. 'Ik werk bij een hotel-restaurant en binnenkort ga ik een maand naar Italië om de taal beter te leren. Op school had ik Frans, Engels, Nederlands en Grieks. Italiaans versta ik redelijk, maar ik wil het echt goed kunnen spreken.' Ook Tizia heeft een sterke band met het thuisland van haar opa. 'We zijn er vaak op vakantie geweest en opa heeft altijd veel verteld over vroeg. Afgelopen kerst

'Heer, bij U
zijn we veilig,
elke generatie
weer'

waren we er nog met de hele familie. Dat is altijd een feest, met lekker eten en veel gezelligheid.'

Qua vervolgstudie twijfelt ze nog. Ze vindt meerdere richtingen interessant en dat maakt het niet gemakkelijker. Sterker nog: soms wordt ze er ook wat mismoedig van, vertelt ze. 'Ik heb me aangemeld voor het conservatorium, omdat ik enorm van zingen houd. Maar ik denk na over een studie Writing for Performance of Italiaanse taal en cultuur.' Opa Luigi vindt dat talen en cultuur een goede richting voor haar zijn. 'Ja, ik weet het', zegt Tizia en ze zucht een keer demonstratief. 'Hij vindt muziek mooi, maar zegt altijd: *Daar kun jij je brood niet mee verdienen.*'

'Opa zegt altijd: Je hebt veel talenten gekregen, dus gebruik ze goed'

HGJB-Scholierenweekend

Keuzestress dus. Maar ze heeft nog even de tijd. 'Ik bid ook om meer duidelijkheid. Ik geloof erin dat ik die beslissing niet helemaal zelf hoeft te nemen.' Haar geloofsontwikkeling heeft een bijzondere weg afgelegd, vertelt ze. 'Als kind vond ik de kerk en het geloof ingewikkeld. Ik zag mezelf een beetje als het zwarte schaap van de familie. Iedereen deed alsof het heel gewoon was, maar ik voelde het niet echt.'

Haar ouders hadden de regel dat ze minimaal een keer per jaar met een christelijk kamp zou meegaan. Goed voor de vorming. Ja, dat begrijpt ze nu. Maar toen nog niet. 'Via mijn zus kwam ik bij het HGJB-Scholierenweekend terecht. Het was niet meteen mijn wereld. Iedereen ging er helemaal vol voor, maar ik had dat niet.' Toch veranderde er iets. 'Ik werd heel lief ontvangen en meteen opgenomen in de groep. Daardoor ging ik mij er ook meer

voor openstellen. De muziek, de gesprekken, de diensten – er begon echt iets te groeien in mij.'

Dat iets werd inderdaad meer. Er kwam een groot verlangen in haar leven om Jezus te volgen. 'Mijn geloof is persoonlijk. Ik bid veel, maar bijbellezen schiet er soms bij in. Muziek helpt me, vooral worship en pop met een christelijke insteek. Ik luister niet alleen christelijke muziek, maar let wel op de teksten.' Thuis praten ze regelmatig over geloof. 'Vooral op zondag, na de dienst. We gaan naar een kerk in de wijk Vathorst. Het is een combinatie van christelijk-gereformeerd, Nederlands-gereformeerd en PKN. Ik vind het mooi dat daar een mix is van oude en nieuwe liederen. Mijn opa en oma gaan ook mee, als ze hier in het weekend zijn.' Luigi knikt instemmend. 'Het gaat in alle kerken weer een beetje anders, maar in de kern geloven we hetzelfde.' Tizia lacht: 'Typisch opa. Hij staat altijd open voor nieuwe dingen in het geloof. Bij mijn belijdenisdienst waren er allemaal moderne nummers en hij kende ze niet, maar hij vond het toch mooi. Dat vind ik super leuk.' Dat ze belijdenis heeft afgelegd van haar geloof, ervaart ze als heel bijzonder. Ze is als baby gedoopt, christelijk opgevoed en toch viel het kwartje pas later. 'Ja, tijdens het HGJB-Scholierenweekend. Afgelopen februari deed ik voor de achtste keer mee', zegt ze met een glimlach. 'Het is fijn om met elkaar God groot te maken. En ik heb het ook echt nodig om ermee bezig te zijn. Vooral nu ik zo twijfel over welke kant ik op wil met studie enzo.'

Psalm 90 is haar favoriete tekst. Ze pakt haar Bijbel erbij en ligt de vinger bij drie gearceerde regels. Dan leest ze voor: "Heer, bij U zijn we veilig, elke generatie weer." Opa zoekt even haar blik. 'Ja, mooi. Dat geeft echte hoop,' zegt hij zacht.

Luigi herkent zijn eigen zoektocht in die van zijn kleindochter. 'Ook ik had vroeger veel vragen. En nog steeds wel. Je blijft altijd bezig met het waarom van de dingen. Waarom dit, waarom dat? God geeft niet altijd meteen antwoord. Maar het is goed dat je zoekt en erover nadenkt, want dat betekent ook dat het geloof je bezighoudt.'

Willen ze tot slot nog iets kwijt? Er is immers al veel gedeeld. Ze kijken elkaar heel even aan. Nee, het is goed zo. En ze hebben het nog niet gezegd, of er klinkt een sleutel in het slot. 'Aly!', zegt Luigi haast verrukt. We moeten er om lachen. Het verhaal is helemaal rond. Een mooie familie, daar in Amersfoort. ■

Steun onze missie

en ontvang een inspirerend
welkomstgeschenk

De HGJB wil jongeren van de gemeente bij Christus brengen. Dit doen we onder meer door onze evenementen voor tieners en jongeren. Tizia van den Brink vertelt over het HGJB-Scholierenweekend:

'Ik werd heel lief ontvangen en meteen opgenomen in de groep. Daardoor ging ik mij er ook meer voor openstellen. De muziek, de gesprekken, de diensten – er begon echt iets te groeien in mij.'

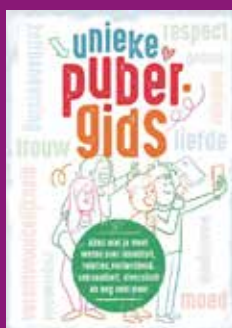

Draag bij aan deze **levensveranderende weekenden!**

Word donateur en ontvang een van onderstaande geschenken*

Wachten op God
Andrew Root

Unieke pubergids
Willemijn de Weerd

Op toonhoogte
muziekeditie 2025

GRATIS!
voor nieuwe
donateurs

Scan de QR-code of ga naar

hgjb.nl/drijfveeractie

*Bij een maandelijkse donatie van minimaal €7,50

hgjb

HGJB-Startthema seizoen 2025-2026

Groot is Uw trouw

Herman van Wijngaarden
Conceptontwikkelaar
catechese bij de HGJB

'Trouw' is geen woord dat jongeren veel gebruiken. Ze vinden het soms lastig om zelf trouw te zijn. Toch hebben ze behoefte aan mensen die trouw aan hen zijn; die hen niet in de steek laten – juist niet als ze het moeilijk hebben. En zelfs niet als ze in de fout zijn gegaan. Ouders, vrienden, de kerk, God... Bij de start van het seizoen 2025-2026 willen we daar met jongeren bij stilstaan: 'Groot is Uw trouw'.

En een meisje antwoordde op de vraag waarom ze belijdenis wilde doen: 'Omdat Jezus mij de onvoorwaardelijke liefde geeft die ik nergens anders kan krijgen.' Daar zat een diep gevoeld besef onder van Gods trouw aan haar. Het bekende lied 'Ik zal er zijn' van Sela zingt daarover: 'Een boog in de wolken als teken van trouw, staat boven mijn leven, zegt: Ik ben bij jou!' In de gemeente mogen we jongeren daarin bevestigen. Als het erop aankomt, is God de enige die werkelijk trouw is, die in alles Zijn beloften nakomt.

Bewijs

Een belangrijk bewijs daarvan is de gemeente zelf. Het is goed om jongeren ook dáárvan bewust te maken. Gods trouw is niet alleen iets voor hen individueel, op dit moment. Het strekt zich uit tot de hele gemeente, over een periode van vele eeuwen. Gods trouw aan hen persoonlijk is ingebed in Zijn trouw aan de gemeente. Dat er een gemeente is waar jongeren deel van mogen uitmaken, is hierom: 'Zijn goedertierenheid is voor eeuwig. Zijn trouw is van generatie op generatie' (Psalm 100:5).

Psalm 100

¹Een lofpsalm.

Juich voor de HEERE, heel de aarde;

²dien de HEERE met blijdschap,

kom voor Zijn aangezicht met vrolijk gezang.

³Weet dat de HEERE God is;

Hij heeft ons gemaakt – en niet wij –

Zijn volk en de schapen van Zijn weide.

⁴Ga Zijn poorten binnen met een loffer,

Zijn voorhoven met een lofzang;

loof Hem, prijs Zijn Naam.

⁵Want de HEERE is goed,

Zijn goedertierenheid is voor eeuwig,

Zijn trouw van generatie op generatie.

gingen. Het is een middel in Gods hand geweest om het geloof door te geven.

Ontzag

Daarom willen we gemeenten stimuleren om bij de start van het seizoen 2025-2026 stil te staan bij het thema 'Groot is Uw trouw'.* Een sterke psalm daarbij is Psalm 100. Aan de hand daarvan kun je het met elkaar hebben over drie belangrijke onderwerpen.

1. Wie God is

Wie is God voor jou? De God van Psalm 100 mag niet onderschat worden. Hij roept als vanzelf ontzag op. Want Zijn werkterrein beperkt zich niet tot Israël, maar bestrijkt de hele aarde (vers 1). Bovendien is Hij degene die ons gemaakt heeft en dus zeggenschap over ons heeft. Tegelijkertijd is Hij heel dichtbij. Hij zorgt voor ons zoals een herder voor zijn schapen zorgt (vers 3). We hoeven niet op afstand te blijven, maar mogen met vrolijk gezang komen voor Zijn aangezicht (vers 2).

2. Wie wij zijn

Laten we ons niks verbeelden. In vers 3 benadrukt de dichter dat het volk Israël een creatie van God is. De wording daarvan is uitgebreid beschreven in het bijbelboek Exodus. Die wording was op zich weinig indrukwekkend. Het geheim waren niet sterke leiders of grote aantallen mensen. Het was het initiatief van God dat het volk vormde (Deut. 7:6-8). Hetzelfde kan gezegd worden voor de gemeente nu, die mag delen in de beloften die aan Israël zijn gedaan.

3. Gods oproep

Met zeven werkwoorden roept de psalm ons op om hierop te reageren: juich, dien, kom, weet, ga, loof en prijs. Het staat in de gebiedende bewijs, maar voor wie het begrijpt, is het alleen maar een hartelijke uitnodiging en aansporing. De psalm heeft dan ook een feestelijk karakter. Het gaat over juichen, blijdschap en vrolijk gezang. Laten we onze jongeren daarin voorgaan. ■

Dat is iets waar jongeren lang niet altijd bij stilstaan. Ds. Bert-Jan Mouw zei het in zijn preek op de Kerstconferentie van 2024 zo: 'We hebben vaak geen idee waar we lid van zijn. We zijn lid van een wereldwijde organisatie die vanaf haar ontstaan tot aan de dag dat Jezus komt de wereld verandert. Alsjeblieft, denk over de kerk niet te klein!'

Kerstconferentie

Anno 2025 zijn er voor de HGJB concrete aanleidingen om dit voor het voetlicht te brengen. Dit jaar is het precies 1700 jaar geleden dat de Geloofsbelijdenis van Nicea werd vastgesteld. Voor jongeren zal dit voorbeeld op zich waarschijnlijk niet veel zeggen. Maar ondertussen is het wel dankzij deze belijdenis dat we nu met overtuiging kunnen zeggen: Jezus is God zélf! Hij is werkelijk Immanuël, God met ons! De belijdenis onderstreept op een unieke manier Gods trouw.

Dichterbij is er het feit dat we dit jaar gedenken dat vijftig jaar geleden de eerste HGJB-Kerstconferentie werd georganiseerd. Ook daarin is Gods trouw van generatie op generatie te zien. Er zijn veel jongeren wiens ouders (en misschien zelfs grootouders) al naar de Kerstconferentie

Al 50 jaar is de HGJB-Kerstconferentie een plek waar levens van jongeren veranderen. Gods werk gaat jaar na jaar, generatie op generatie door. Van harte uitgenodigd om Gods trouw met de jongeren mee te vieren en de HGJB-Kerstconferentie (weer) te beleven!

Speciaal voor iedereen die wel eens op de HGJB-Kerstconferentie is geweest, of er graag een kijkje neemt: beleef de HGJB-Kerstconferentie en kom naar het jubileumevent op 28 december. Meld je snel aan via hgjb.nl/50jaarkc, want vol=vol

Zien jongeren Gods trouw **in ons?**

Op de vorige pagina's lezen we hoe God Zijn trouw aan ons laat zien en hoe Psalm 100 ons oproept om Hem daarvoor te loven. We worden daarnaast ook opgeroepen om zijn trouw te spiegelen. God zegt immers tegen Zijn volk: 'Wees heilig, want ik, de HEER, uw God, ben heilig' (Lev. 19:2). 'Trouw zijn' is, zeker in onze tijd, niet vanzelfsprekend. Hoe kunnen we hierin een voorbeeld zijn voor jongeren?

Aron Bruins

Student theologie
aan de CHE.

Toen was een stad als één man. Nu is één man als een stad in burgeroorlog.' Zo omschrijft de Engelse schrijver G. K. Chesterton (1874-1936) zijn tijdgenoten. Zijn beschrijving gaat ook over ons, in deze individualistische tijd. Vroeger was het vanzelfsprekender om trouw te zijn. Men ging trouw naar zijn eigen gemeente, nu stellen we hier steeds meer vragen bij: 'Is deze kerk wel wat voor mij? Ik kan beter naar een kerk die meer overeenkomt met mijn beeld van geloven.' Of: 'Zou ik nou wel iets doen voor de kerk? Ik heb al genoeg aan mijn persoonlijke leven en ik heb daar eigenlijk geen tijd voor.'

Welk voorbeeld geven we aan jongeren?

Hoewel er veel mensen zijn die nog wel laten zien wat trouw zijn is, lijken we toch steeds meer op onszelf gericht te zijn. Welk voorbeeld geven we hiermee aan jongeren? Zij groeien op met de voorbeelden die ouders, dominees, leraren, gemeenteleden etc. hun geven en dreigen (onbedoeld) door ons aan de hand meegenomen te worden in de individualistische levenshouding.

David en Salomo

Koning David geeft ons, hoewel hij soms behoorlijk de plank missloeg, in de relatie met zijn zoon Salomo een levendig voorbeeld. Als hij koning wordt, heeft hij geen enkel voorbeeld van wat een goede koning doet en laat. Zijn voorloper Saul heeft vooral laten zien hoe het niet moet, door zich niet te houden aan wat God hem opgedragen had. David blijkt uiteindelijk een koning te zijn die toegewijd is aan de Heer. Hij wordt 'een man naar Gods hart' genoemd en is de norm voor latere koningen van Juda.

Mede door Davids optreden heeft zijn zoon Salomo God lief. Als Salomo alles aan God mag vragen, kiest hij voor een 'opmerzaam hart': de wijsheid om recht te spreken en God te gehoorzamen. Deze keuze is nauw verbonden met hoe David een voorbeeld was voor Salomo. Dat lezen we in 1 Koningen 3:3: Salomo handelde zoals zijn vader gedaan had. Daarnaast lezen we verschillende keren dat David Salomo vertelt over het leven volgens de wet en het goede dat daaruit voortkomt. Uit de relatie tussen David en zijn zoon Salomo kunnen we drie dingen leren:

1. Ondanks het feit dat anderen geen trouw laten zien, kunnen wij daar wel naar streven.

2. In het trouw zijn aan God en elkaar zijn we een voorbeeld voor jongeren.
3. In gesprek met jongeren mogen we hun vertellen over het belang van trouw zijn.

Praktische voorbeelden

Hoe kun je de bijbelse gedacht van 'trouw zijn' in de praktijk brengen? Een paar voorbeelden:

1. **Trouw blijven aan onze gemeente.** Het kan weleens voorkomen dat we het wat minder naar ons zin hebben in de gemeente. Bijvoorbeeld als de preek ons niet meer aanspreekt of we toe zijn aan andere liederen. We kunnen in zo'n situatie jongeren laten zien dat het niet altijd om ons plezier gaat en zodoende dus trouw te blijven deelnemen aan de eredienst.
2. **Trouw onze gemeente dienen.** Door een taak op ons te nemen als lid van een gemeente, laten we aan jongeren zien dat we nauw betrok-

ken willen zijn bij het werk in en om de gemeente. Ze leren dan dat de gemeente van God (en Hijzelf) onze tijd waard is. Tip: vertel jongeren eens over het mooie werk dat je mag doen binnen jouw gemeente.

In het trouw zijn aan God en elkaar zijn we een voorbeeld voor jongeren

3. **Trouw zijn door in gesprek te gaan.** Als gemeenteleden kunnen we 'trouw zijn' laten zien door met elkaar te blijven praten. Juist als we verschillende opvattingen hebben over wat de Bijbel zegt over bepaalde thema's of over de manier van kerk-zijn. Zo kunnen jongeren zien dat gemeenteleden elkaar respecteren en niet zomaar elkaar de rug toekeren.

Denk zelf of met elkaar ook eens na over manieren waarop we onze jongeren helpen om een beeld te krijgen van Gods trouw in de praktijk.

Terug naar de vraag

Het is voor ons niet meer zo gemakkelijk en vanzelfsprekend om trouw te zijn. Jongeren hebben een voorbeeld nodig om niet mee te gaan in de individualistische levenshouding en hun verantwoordelijkheid te nemen en zo uiteindelijk – zoals Salomo – te kiezen zich op God te richten en hun verantwoordelijkheid te nemen als christen in deze wereld. Door ons bewust te zijn van onze huidige situatie en de manieren waarop we praktisch 'trouw zijn' laten zien, kunnen we levende voorbeelden zijn voor jongeren. We beantwoorden hiermee Gods oproep uit Leviticus 19 om iets van Hem zichtbaar te maken en nemen jongeren aan de hand om uiteindelijk hetzelfde te gaan doen. Gaan jongeren Gods trouw in ons zien? ■

Een riskante uitspraak

Ik kreeg als catecheet een wat onbehagelijk gevoel. Niet omdat het niet prettig ging in mijn catechesegroep, want de jongeren deden juist goed mee. Toch was er iets wat me steeds duidelijker werd: er zat geen spanning in. Het eerst signaal daarvan kreeg ik toen ik vroeg: 'Als iemand van buiten de kerk zou vragen waarom je christen bent, wat zou je dan antwoorden?' Ongeveer de helft van de jongeren reageerde in de trant van: 'Omdat ik zo ben opgevoed.' De sfeer van de daarop volgende avonden paste daarbij. Het was bij tijden zelfs gezellig, maar toch miste er iets: een besef van urgentie. Alsof het allemaal heel vanzelfsprekend was wat we aan het doen waren: een beetje praten over het geloof, gewoon omdat dat hoort en omdat ouders dat van ons verwachten. En alsof het op die manier vanzelf wel goed zou komen.

Gaandeweg concludeerde ik dat ik moest proberen iets wakker te schudden: een besef van urgentie. We zitten hier niet om vrijblijvend over het geloof te praten, het gaat om jouw persoonlijke geloofskeuze. Daarbij 'werkt' het niet als je alleen maar gelooft omdat je ouders en vrienden ook geloven. Je kunt het niet doen met het geloof van iemand anders. De vraag is hoe jij zelf omgaat met je verantwoordelijkheid om 'ja' of 'nee' te zeggen op Jezus' oproep om Hem te volgen.

Ik denk dat we daarin soms meer moeten uitdagen. Toen Jezus constateerde dat 'velen van Zijn discipelen' afhaakten, zei Hij tegen 'de twaalf': 'Wilt u ook niet weggaan?' (Joh. 6:67).

Je zou denken: 'Dat is een riskante uitspraak, zo breng je ze nog op een idee.' Maar het effect was juist positief. Het zorgde ervoor dat Petrus zich er des te meer van bewust werd waarom hij Jezus volgde. Ook ouders zouden op dit niveau meer het gesprek kunnen uitlokken. Gewoon aan tafel, als er uit de Bijbel gelezen is: 'Spreekt dit je aan, of roept het juist vragen op?' En dan op zo'n manier dat het voor jongeren veilig is om een 'niet-gewenst' antwoord te geven, dus zonder dat er gelijk een preek komt. We doen te veel alsof er geen ongelooft of twijfel is, zolang het maar niet benoemd wordt.

Voor mijzelf betekende dit dat ik een les heb ingelast over de vraag: 'Waarom zou je geloven?' Want, zo heb ik erbij gezegd: 'Je kunt er ook voor kiezen om het *niet* te doen.' Niet dat het mij om het even is, want het gaat over levensbelangrijke dingen. Het blijft echter een keuze die een jongere zelf moet maken: ga je hiermee verder of niet? Dat betekent niet dat ik nu voortdurend oproep tot bekering, want dan zou ik hun zoeken niet serieus nemen. Maar ik stel wel vaker persoonlijke vragen: 'Hoe sta jij hierin?', 'Wat roept dit bij jou op?', 'Kun je hier wat mee?'. Hoewel ze dat ongemakkelijk vinden, maakt het de catechese-uren wel uitdagender. De sfeer van vrijblijvendheid is in ieder geval minder sterk.

Een succesformule? Zeker niet, want het wordt ook spannender. Maar dat past bij het geloof. Dat is nu eenmaal allerm minst vanzelfsprekend. Die spanning mag gevoeld worden.

Herman van Wijngaarden

Conceptontwikkelaar catechese bij de HGJB

NIEUW!**module
gezonde
relaties****Wij bieden ook:**

- maatwerk
- (bij)scholing specifieke onderwerpen
- hoorcollegevariant

Gertjan: "Een hoogwaardige opleiding met enthousiaste docenten met kennis en ervaring uit de praktijk. Je krijgt een brede kijk op het therapeutische werkveld vanuit een duidelijk christelijke visie. Een verrijking voor je persoonlijke ontwikkeling en een stevig fundament voor bijvoorbeeld het starten van een eigen praktijk."

www.deroosopleidingen.nl**Open dag
13 juni 2025****NIEUWE
BACHELOR
THEOLOGIE****Theologie
studeren?
Schrijf je nu in!**

**Wil je meer weten over de bijbel en leren hoe je over God kunt spreken?
Dan is de bachelorstudie Theologie zeker iets voor jou.**

Met het nieuwe bachelorprogramma van de PThU volg je een studie die je zowel academisch als persoonlijk en spiritueel uitdaagt. Met een uniek en flexibel programma kun je, afhankelijk van je persoonlijke omstandigheden en ambities, voor een groot deel zelf je vakken kiezen. Zo bereid je je optimaal voor op de master Theologie of een andere masterstudie. **Maak werk van theologie en bezoek onze website of kom kennismaken.**

www.pthu.nl/bachelorProtestantse Theologische **Universiteit**

'Jongeren zijn een geschenk van God'

Het is de missie van de HGJB om de jongeren van de gemeente bij Christus te brengen. Dat kan niet zonder de duizenden enthousiaste gemeenteleden die door heel het land hun tijd en aandacht aan jongeren geven. Wij geven een paar van deze gemeenteleden een gezicht: wat is hun drijfveer? Deze keer: de Groote Kerk in Maassluis.

Ingeklemd tussen Rotterdam en zijn havens ligt het oude vissersstadje Maassluis. In het hart van het stadje torent de 17e-eeuwse Groote Kerk boven de omliggende bebouwing uit. Minstens zo imposant zijn de enorme containerschepen die Maassluis passeren. Het tekent de situatie waarin de gemeente van de Groote Kerk zich bevindt: enerzijds in het hart van de stad, anderzijds in deze seculiere stedelijke context naar de rand van het leven verdrongen.

Wie een snelle blik werpt op de cijfers, zou zomaar de moed in de schoenen kunnen zinken: in tien jaar tijd 30% van de leden verloren, ruim 60% van de leden is boven de 65. De woorden op het oude kerkzegel van de Groote Kerk zijn treffend: 'HEERE, behoet ons, wy vergaen.' En toch: deze wanhoopskreet van de leerlingen werd beantwoord door Jezus, die met een enkel woord de storm tot bedaren bracht.

Wachten op Jezus: in het nieuwe beleidsplan van de Groote Kerk is niet gekozen voor een missie, maar, geïnspireerd door Andrew Root, voor een 'wachtwoord', een zin waarin de geloofservaring, het verlangen, en de hoop van een gemeente zijn gevat, en die de kracht geeft om te wachten op God. Het wachtwoord van De Groote Kerk is: 'Er is meer...' En er is meer voor wie verder kijkt dan de kille cijfers. De afgelopen jaren zijn er enkele gezinnen aangesloten, die met elkaar het verlangen hebben om te bouwen aan de gemeente. En vorig jaar deden, voor het eerst sinds jaren, negen jongeren belijdenis. Wie nog verder kijkt, ziet het kloppende hart van deze gemeente: het verlangen van betrokken gemeenteleden, in wie het vuur van de Geest brandt. Een aantal van die gemeenteleden ontmoet u op deze pagina's. Wie hun verhalen leest, ontdekt kracht in alle kwetsbaarheid.

De jongere

Vera van Klink (22)

Drijfveer

'Ik denk dat jongeren de toekomst van de kerk zijn. Daarom is het belangrijk om hen te betrekken bij het gemeentewerk. Dat moet gebeuren vanuit bijvoorbeeld de kerkenraad, maar ook vanuit de jongeren. Zij moeten het zelf willen en die *drive* voelen. Zelf vind ik het fijn om mijn steentje bij te dragen. Ik zie het ook als een soort verplichting: ik heb belijdenis gedaan en beloofd om me in te zetten voor de kerk.'

De mooie dingen

'Vorig jaar hebben negen jongeren, waaronder ikzelf, gezamenlijk

belijdenis gedaan. De laatste keer dat er in de Groote Kerk jonge gemeenteleden belijdenis deden was volgens mij zeven jaar geleden. Het was dus extra mooi en bijzonder dat dit na zo lange tijd weer gebeurde. Daarnaast zijn er de afgelopen jaren veel nieuwe gezinnen bij gekomen in de kerk en is er sinds enige tijd ook een kindermoment in de dienst. Dat vind ik fijn, want zo krijgen de kinderen ook aandacht op zondagochtend.'

De uitdagingen

'Nadat gemeenteleden belijdenis hebben gedaan, kunnen ze in een soort gat vallen. Ter voorbereiding op de belijdenis volg je catechisatie, soms jarenlang. En dan moet je het ineens zelf gaan doen en uitvinden. Het is een aandachtspunt om deze leden betrokken te houden. Met de

jongeren die belijdenis hebben gedaan komen we nu om de week bij elkaar om een bijbelgedeelte te bespreken aan de hand van een aantal vragen. Zo houden we contact met elkaar en met God.'

Droom

'Ik hoop dat de jongeren die nu in de kerk zitten, lid blijven en actief of actiever worden in de kerk. Het zou ook heel mooi zijn als er over een paar jaar weer een groepje jongeren belijdenis doet.'

De jeugd-ouderling

Christon Vooris (30)

Drijfveer

'Als vader heb ik een belofte gedaan bij de Heilige Doop van onze zoon, en als gemeentelid bij de doop van andere kinderen. Wij moeten met alle jongeren (en ouderen) omgaan als geschenken van God. Hij heeft deze jongeren aan de gemeente gegeven, en ik zet mij ervoor in dat zij gezien worden, zich thuis voelen en met plezier een actieve bijdrage leveren.'

De mooie dingen

'Het is prachtig om te zien dat God onze gemeente de afgelopen jaren heeft gezegend met meerdere gezinnen, en daarmee met kinderen en jongeren. Bij deze jonge mensen

voel je de puurheid, het verlangen om onderdeel te zijn van Gods werk.'

De uitdagingen

'De beperkte grootte van de groep maakt het kwetsbaar. Sommige leeftijden zijn weinig vertegenwoordigd, waardoor jongeren zich soms eenzaam of niet begrepen voelen. We zoeken daarom samenwerking

met andere kerkverbanden om het jeugdwerk te groeperen. Dat is fijn en verbreedt onze wereld en die van de jongeren, maar het betekent ook dat je ze soms los moet laten en niet altijd invloed hebt op de begeleiding.'

Droom

'Ik hoop dat de Groote Kerk een plek is waar de jongeren zich écht gezien, geliefd en uitgedaagd voelen. Mijn verlangen is dat er een sterke verbinding is tussen jong en oud, waarin generaties samen optrekken in geloof, dienstbaarheid en gemeenschap. Jongeren zijn niet alleen een "doelgroep", maar mogen volwaardig meedoen in het leven van de kerk: van vieringen tot missionair werk en bestuurlijke betrokkenheid. Mijn droom is dat jongeren in Maassluis Jezus persoonlijk leren kennen als hun Redder, Vriend en Leidsman en dat zij Hem volgen en vertrouwen in hun dagelijks leven.'

De predikant

*Gerret van Wolfs-
winkel (48)*

Drijfveer

'De kerk mag jongeren een plek bieden waar zij thuiskomen bij God en uitgedaagd worden om zich de regels van Gods koninkrijk eigen te maken. Een leven buiten dat koninkrijk komt niet tot z'n volle ontplooiing. Je kunt pas écht volledig mens worden in relatie met God, en dat gun je alle jongeren. Roeping is een voorrecht.'

De mooie dingen

'Vorig jaar hadden we een groep van negen belijdeniscatechisanten die nu is doorgegaan als Bijbelkring. En drie jaar geleden stond ik soms in m'n eentje bij het kindermoment in de

dienst, nu vaak met wel tien kinderen. Daarnaast komen jonge gezinnen iedere twee maanden bij elkaar om na te denken over vragen als "wat betekent het om samen kerk te zijn en hoe zien we dat dan voor ons?"'

De uitdagingen

'Het is een uitdaging om alles wat nu goed gaat ook duurzaamheid te geven. We willen ons samen verdiepen in de vraag hoe je in een omgeving als Maassluis—waar geen christelijke school is en het jeugdwerk weer vanaf de grond opnieuw opgebouwd moet worden—kinderen grootbrengt in het narratief van Gods koninkrijk.'

Droom

'Jongeren hebben een gemeenschap nodig. Ik hoop dat de Groote Kerk nog meer een warme gemeenschap wordt, waar kinderen en jongeren gezien worden, waar ze de weg weten als ze ergens mee zitten, en waarvan kinderen uit de hele stad weten dat het een fijne plek is. En waar de gemeente zich laat verrassen door het geloof dat de kinderen uitdragen.'

De jeugdwerk- leider

*Julia Vooris-van
Rijswijk (26)*

Drijfveer

'Ik schaar mezelf nog een beetje onder de jongeren. Toen we net in de kerk kwamen, was er weinig jeugd en waren er ook weinig activiteiten. Dan moet je zelf gaan kijken hoe je het leuk maakt en anderen ontmoet. Het is belangrijk dat jongeren aansluiting vinden en ontdekken dat het een meerwaarde heeft om te geloven en naar de kerk te gaan—dat je een hechte gemeenschap nodig hebt en dat je die gemeenschap zelf ook wat te bieden hebt.'

De mooie dingen

'Er is groei wat betreft jonge mensen en jonge gezinnen. Ik ben coördinator van de oppas. In

het begin was daar soms maar één kind, nu zijn er tussen de tien en twaalf. Er zijn ook steeds meer gemeenteleden die zich inzetten voor jongeren. We hebben nu op tweede kerstdag en tweede paasdag een missionaire dienst, die ook extra gericht is op kinderen. Kinderen krijgen echt een plek, ook tijdens de gewone diensten.'

De uitdagingen

'We zijn met een klein aantal gezinnen. Dat maakt het opzetten van activiteiten lastiger, want daar heb je voldoende mensen voor nodig. Er zijn ongeveer vijf jongeren tussen de 16 en 21, dat is soms net te klein om een groep te vormen. Je bent echt aan het pionieren: zoeken naar wat past, kijken wat wel en niet werkt. Soms baal je dan van een kleine opkomst, maar daar staan ook weer successen tegenover. Het gaat met vallen en opstaan.'

Droom

'Ik hoop op nog meer betrokken kinderen en jongeren, die van Jezus houden en trots zijn op de plek die ze hebben in de gemeente. Het zou mooi zijn als kinderen en jongeren bij ons een plek vinden waar ze terecht kunnen met hun vragen en zorgen, maar waar ze ook zelf een actieve rol spelen.'

De ouder

Leontine Tieleman (39)

Drijfveer

'Ik vind het heel leuk om met jongeren om te gaan. Daarom was ik ook lid van de werkgroep jeugd, wat nu door ziekte even niet gaat. Zeker in de puberteit hebben veel jongeren het gevoel er niet bij te horen, daarom vind ik het heel belangrijk om hun het gevoel te geven dat ze er wél bij horen.'

De mooie dingen

'Toen ds. Van Wolfswinkel hier kwam, heeft hij een aantal werkgroepen opgericht die onze kerk echt een boost hebben gegeven, waaronder dus een werkgroep

jeugd. Hierdoor komt er steeds meer aandacht voor jongeren. Er sluiten zich meer jonge gezinnen aan bij de gemeente, waardoor er steeds meer kinderen zijn. Dat vind ik prachtig!'

De uitdagingen

'Ik vind het een uitdaging om de jeugd en jonge gezinnen bij de gemeente te betrekken zonder dat de "oude garde" zich gepasseerd voelt. Ik denk dat iedereen verandering aan kan, als het maar op de juiste manier gedaan en gebracht wordt. Met de tijd mee gaan is volgens mij wel de manier om de jonge generatie bij de gemeente te betrekken.'

Droom

'Ik hoop dat we als gemeente verder zullen groeien en kinderen

kunnen onderwijzen in het Woord van God. Zelf hoop ik over een tijdje mijn taken in de gemeente weer op te kunnen pakken. Er is niets mooiers dan een ander te zien genieten en te zien groeien in zijn of haar geloof. Dat hoop ik voor mijn eigen kinderen, maar ook voor de andere kinderen van de gemeente.'

Het betrokken gemeentelid

Atie Bouterse-de Graaff (63)

Drijfveer

'Het is belangrijk dat jongeren zich gezien voelen en betrokken zijn in de kerk, en dat kinderen van jongs af aan op een eenvoudige manier over het Woord van God horen vertellen: niet alleen van ouders, maar ook van andere gemeenteleden. Zo bouwen ze al jong aan een relatie met God.'

De mooie dingen

'Ondanks dat we niet veel jeugd hebben in de gemeente, heeft een flinke groep jongeren belijdenis gedaan. Zij hebben stuk voor stuk een prachtig getuigenis gegeven. Een paar jongeren uit deze groep heeft een vriend meegenomen om samen de Alphacursus voor jongeren te volgen. De Bijbelklas, die ik mede heb opgestart, wordt door steeds meer kinderen trouw bezocht.'

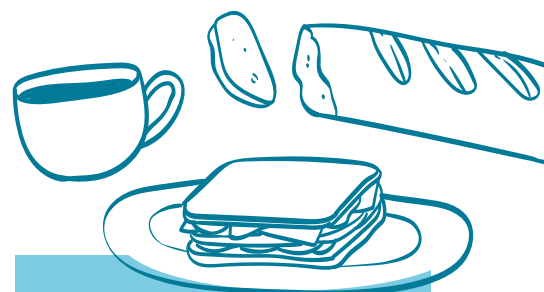

De uitdagingen

'We willen graag de Bijbelklas splitsen in twee leeftijdsgroepen om dan in kleine groepjes de verdieping te zoeken.'

Droom

'Ik hoop dat we veel jongeren kunnen bereiken met de Alphacursus en dat zij zich gezien en betrokken voelen in deze gemeente. Zo wordt de gemeente een plek waar iedereen welkom is, zich veilig voelt en waar we iets uit mogen stralen van Gods liefde.'

Praat mee!

De Grote Kerk in Maassluis organiseert, in samenwerking met de HGJB, een lunch op donderdag 4 september 2025. Tijdens deze lunch gaan we in gesprek over de uitdaging om in een seculiere context kerk te zijn met en voor jongeren. Ben je, op welke manier dan ook, actief in het jeugdwerk en herken je de verhalen en uitdagingen uit Maassluis? Meld je dan aan voor deze lunch door te mailen naar grootekerk@pknmaassluis.nl!

Andrew Root over jongeren en de kerk

'De vraag zou moet waar is Jezus Chri aanwezig?'

Het jeugdwerk in de kerk staat onder druk. Veel gemeenten worstelen met de vraag hoe ze jongeren betrokken kunnen houden bij geloof en kerk. Het wekt een gevoel van urgentie. Initiatieven om jonge generaties aan te spreken zijn er dan ook in overvloed. Tegen die achtergrond heeft de Amerikaanse theoloog Andrew Root een tegendraadse boodschap: 'God is aan het werk in ervaringen van verlies en dood: daar brengt Hij een verandering teweeg. Maar dat leidt niet altijd tot 10% groei.'

Tekst: André Groenendijk

Foto's: Leonard Walpot

W e spreken Andrew Root als hij enkele dagen in Nederland is naar aanleiding van de verschijning van zijn boek *Wachten op God*. Op het programma staat onder andere een ontmoeting met als thema 'Jong in de kerk', waar hij de kracht van verhalen in de kerk zal onderstrepen. Ook in dit gesprek komt hij hierop terug: 'Verhalen heeft de kerk in overvloed.'

Hoe bent u zelf als jongere opgegroeid in de kerk en welke invloed hebben uw eigen ervaringen op uw werk als theoloog?

'Ik ben opgegroeid in een conservatieve Lutherse gemeente. Deze gemeente had een klassiek Amerikaans jeugdwerkprogramma, met uiteraard de belijdenisgroep, maar ook een jeugdgroep voor middelbare scholieren en allerlei uitstapjes. Er was een jeugdwerker die heel belangrijk was in mijn leven. We hadden een sterke band, hij toonde interesse in wat mij bezighield en hij speelde een belangrijke rol in de roeping die ik voelde toen ik een jaar

of 14 was. Ik was dus een soort *nerdy church kid*: ik vond het heerlijk om naar de kerk te gaan. Als jongere was ik al actief in het jeugdwerk en leidde ik een bijbelprogramma voor kinderen in de zomervakantie. Voor mij waren die band met de jeugdwerker, het worstelen met grote vragen die ik zelf had en de roep om zelf actief te worden in het jeugdwerk sterk met elkaar verbonden. Dat heeft mijn leven in een bepaalde richting gestuurd. Tijdens mijn studie werkte ik in Los Angeles voor een kerk die in verbinding wilde komen met de jongeren uit de buurt. Die jongeren kwamen bij de kerk omdat de trappen van de kerk ideaal waren om op te skateboarden. De kerk zag dit als een kans en dus huurden ze mij in om een brug te vormen tussen deze jongeren en hun eigen jeugdwerkprogramma. Uiteraard waren deze jongeren helemaal niet geïnteresseerd in dat programma. Ze waren meer geïnteresseerd in het verkopen van drugs op het terrein van de kerk. Bovendien waren ze onbeleefd en bekladden ze de eigendommen van de kerk. En toen ging de

en zijn:
stus

kerk van "God heeft deze jongeren hierheen gestuurd, wij moeten er voor hen zijn" naar "ze hebben geen recht om hier te zijn, ze moeten zich goed gedragen voor ze bij ons mogen horen." Dat zette me aan het denken: van wie is deze kerk eigenlijk? Van de jongeren die vanuit de flatgebouwen waar ze wonen de kerk zien staan, of van de mensen die hier helemaal niet in de buurt wonen, maar wel betalen voor de kerk? Er werd van mij verwacht dat ik de coole jeugdwerker was waar de jongeren achteraan zouden lopen, maar daar hadden ze helemaal geen zin in. Wat is dan het doel van mijn relatie met deze jongeren? Waar is God aanwezig in de levens van deze jongeren? Dat zijn de grote vragen die ik in mijn boeken stel.'

'Waar is God aanwezig in de levens van deze jongeren?'

Hoe ontdek je dan waar God aanwezig is en wat Hij van ons vraagt?

'Door de jaren heen vond ik wat ik over deze vraag geleerd had steeds meer tekortschieten. Het werd heel subjectief, gericht op emoties. Of het werd juist heel leerstelling: "ik ge-

loof deze vier dingen, en daarom kan ik het weten." In mijn werk probeer ik een visie te ontwikkelen op hoe God handelt in ons leven. Ik bouw daarin op het werk van Dietrich Bonhoeffer: Jezus Christus is concreet aanwezig waar mensen elkaar ontmoeten, in de gemeente. En Luthers theologie van het kruis is belangrijk voor mij: God is aanwezig waar wij elkaars lasten dragen.

Natuurlijk dragen mensen elkaars lasten ook buiten de kerk, bij de lokale voetbalvereniging bijvoorbeeld. In het kruis en de evangelieverhalen ontdekken we dat God dichtbij komt in lijden en gebrokenheid. Hij komt dichtbij om in de diepten van ons leven te delen. De kerk heeft de belangrijke taak om te verkondigen dat Christus werkzaam was wanneer je daarvan iets ervaren hebt: iets wat je veranderd heeft, wat verlossend was. Waar dat ook gebeurt. De kerk heeft geen controle over de Geest die deze verlossingsdaad verricht.'

U schetst een prachtig beeld van de kerk als de plaats waar we elkaars lasten dragen, maar de praktijk is vaak weerbarstig. We leven in een individualistische tijd, en mensen voelen zich vaak helemaal niet in de eerste plaats een onderdeel van de gemeente. Ze zijn liever onafhankelijk.

'Dat klopt. De grote uitdaging is dat ons

voorstellingsvermogen zo is gevormd dat de gedachte dat er een levende God is, die ons roept, ons vreemd in de oren klinkt. Het gaat in tegen de manier waarop we leven. Die manier van leven heeft ook invloed op hoe we naar de kerk kijken. We zien onszelf als een individu met bepaalde interesses en belangen, en een in onze ogen goede kerk komt daaraan tegemoet. We moeten de vraag stellen naar het waarom van de kerk. Is de kerk er om de religieuze en spirituele behoeften van mensen te bevredigen, of om elkaars lasten te dragen en elkaar te troosten?

De eerste decennia van de 21ste eeuw zijn behoorlijk triest: mensen zijn verdrietig en eenzaam. Dat komt deels doordat mensen nergens terecht kunnen met hun verlieservaringen. Sociale media zijn vreselijk als je met verlies te maken hebt. Je zegt "mijn vader is overleden", en je wordt overladen met verdrietige emoji's en berichtjes, maar er is niemand die echt naast je staat. De kerk kan dan een gemeenschap zijn die om mensen heen staat in hun verdriet. Ik weet alleen vrij zeker dat dit niet gaat leiden tot exponentiële groei. En dat is de uitdaging: hoe leren we af om in termen van "groei" te denken? Als je naar de levens van mensen kijkt, dan zullen ze niet zo snel geneigd zijn om te zeggen dat God er was toen ze meer kregen. Nee, God was er toen mijn collega voor me klaarstond en mijn gemeente voor me bad toen mijn moeder stierf en ik niet wist wat ik moest doen. God is aan het werk in die ervaringen van verlies en dood: daar brengt Hij een verandering teweeg. Maar dat leidt niet altijd tot 10% groei.'

Veel gemeenten zijn zoekende in het jeugdwerk. Jongeren haken af, en ze willen er alles aan doen om dat te voorkomen. De neiging is dan om heel veel te gaan ondernemen. U zegt juist dat de kerk moet wachten op God. Hoe kom je zo ver om precies het tegenovergestelde te doen van wat je geneigd bent te doen?

'Mensen haten het om te wachten, zeker in onze tijd. Alles is erop gericht om te krijgen wat we willen zonder te

wachten. Wij, en zeker jonge mensen, halen "willen" en "nodig hebben" door elkaar: "ik heb nieuwe schoenen nodig, ik moet naar dat concert." Ik begrijp dat je dat wil, maar het is niet een behoefte zoals wanneer je bidt om dagelijks brood. Maar als je willen en nodig hebben door elkaar haalt, wordt wachten een probleem. Dit is onderdeel van de consumercultuur waar we in leven, en *Silicon Valley* doet er alles aan om het "wachten" uit het "willen" te halen. Mensen zeggen: "het gaat over mijn kinderen. Jij vertelt me dat ik moet wachten terwijl het huis in brand staat en mijn kinderen erin zitten." Ik begrijp die zorgen, ik heb zelf

Andrew Root (1974) is hoogleraar jeugd- en gezinswerk aan Luther Seminary in St Paul, in de Verenigde Staten. Zijn vrouw is voorganger van een kleine kerk in Minneapolis, samen hebben zij twee kinderen van 20 en 17 jaar. Root schreef een groot aantal boeken over jeugdwerk en kerk in een seculiere tijd. In zijn boeken legt Root de nadruk op de aanwezigheid van Christus in lijden en gebrokenheid. Hij is kritisch op de hedendaagse focus op groei, ook in de kerk. Onlangs verscheen in Nederlandse vertaling zijn boek *Wachten op God*.

kinderen van 20 en 17, maar het is goed om ons af te vragen met welke crisis we eigenlijk te maken hebben. Wij denken dat onze crisis is dat we als kerk in een neerwaartse spiraal zitten, en die manifesteert zich het sterkst onder onze jongeren. Als we zeggen dat het slecht gaat met onze kerk omdat er weinig jongeren zijn, word ik sceptisch. Ik denk dat veel mensen jongeren in de kerk willen omdat dat een teken is van institutionele vitaliteit. We krijgen ineens belangstelling voor jeugdwerk omdat

we belang hebben bij een jeugdige kerk. De aanwezigheid van jongeren geeft ons het gevoel dat het wel goed zit met onze kerk. We voelen dan niet echt de noodzaak om er te zijn voor deze jonge mensen. We willen niet de jeugd, maar de jeugdigheid.

We vergeten vaak dat een mens bepaald wordt door de relaties die zij heeft. Als mensen wezenlijk relationele wezens zijn, dan kan het simpelweg niet zo zijn dat er geen kinderen in de gemeente zijn. Er is een grootmoeder die zich zorgen maakt om haar kleindochter en ze wil dat de gemeente voor haar kleindochter bidt. Ze wil vertellen hoe belangrijk haar kleinkinderen voor haar zijn. In die zin maken haar kleinkinderen deel uit van de gemeente. Er schuilt meer geloof en trouw in het omringen van deze grootmoeder en haar relatie met deze kinderen dan in de gedachte: "hoe kunnen we deze kinderen in de gemeente krijgen en ze opsluiten in een zaaltje waar we een jeugdwerkprogramma draaien dat ons eigenlijk helemaal niets kan schelen."

Hoe kunnen we jongeren in deze tijd raken met het evangelie?

'Er zijn ervaringen waarin we ons aangesproken voelen, waarin we ons diep verbonden voelen met iets wat ons overstijgt. Je wordt geraakt door kunst in een museum, door de natuur in de bossen of de bergen. Deze ervaringen zijn echter diep begraven onder het gesloten wereldbeeld van onze tijd. We kunnen het heel lang volhouden zonder ook maar één keer aan God te denken. Ook mensen die naar de kerk gaan kunnen leven alsof God niet daadwerkelijk aanwezig is. Daarom maken ze zich zo'n zorgen over de kerk: ze denken dat het aan hen is om de kerk te redden. Onze tijd is geobsedeerd door het verlangen om gelukkig te zijn. Hoe meer je echter gelukkig probeert te zijn, hoe minder je het bent. Deze manier van denken wordt onderbroken in het lijden, in het kruis. Wanneer je je lijden en zorgen omarmt en erkent dat je op deze manier nooit gelukkig zult zijn, dan zul je in dat lijden een aanwezigheid ontdekken. En die aanwezigheid is de gekruisigde Christus, die leven aan je wil geven. Dit kun je

echter niet alleen: je hebt mensen nodig die met je oplopen. Dit is het hart van de kerk en het hart van jeugdwerk: wanneer de diepte van onze menselijke ervaring geraakt wordt en we verdriet te dragen hebben—en dit overkomt ieder mens—dan is er een manier om dat te benoemen, het te ondergaan en te ontdekken wat we daar vinden. En we zeggen niet tegen jongeren dat alles opgelost wordt wanneer ze dit doen. Maar dit is wel de manier waarop de kerk het doet: het verlies onder ogen komen met de verhalen, de teksten, de liturgie.'

'De jeugdwerkleider moet tijd doorbrengen met jongeren, maar net zo veel met ouderen'

Waarom komen jongeren dan met hun problemen zo vaak níét naar de kerk?

'Het is vreemd. Mensen zijn druk, moe, burn-out. Je zou denken dat ze snakken naar een kerk die een plaats is van rust, stilte en contemplatie. Gewoon de liturgie ondergaan en een uurtje in de week, temidden van alle drukte, even op adem te komen. Maar het tegenovergestelde is waar. Drukke mensen zoeken een drukke kerk, waar van alles gebeurt en er veel activiteiten zijn. De kerk zou een plek kunnen zijn waar jonge mensen op adem komen, maar op de een of andere manier hebben mensen het gevoel dat de kerk wel de laatste plek is waar ze zouden moeten zijn als ze zich niet goed voelen. Wachten op zichzelf is niet goed. We hebben een nieuwe verbeeldingskracht nodig, een nieuw beeld van waar we heen gaan en waar we op wachten. En daar heb je verhalen voor nodig. Met een nieuw verhaal ga je nieuwe dingen zien. En verhalen heeft de kerk in overvloed. In de Bijbel, in de geschiedenis van de kerk, maar ook de verhalen van de mensen in de gemeenschap. Zelfs als er alleen maar twaalf oude mensen zijn, zijn er ontzettend veel boeiende verhalen. En door het horen van die verhalen kunnen we ons leven anders gaan zien. We moeten creatief zijn om ervoor te zorgen dat jonge mensen deze verhalen horen. Zij hebben getuigenissen nodig. En dan niet de standaardverhalen, de succesverhalen, maar de verhalen van mensen die worstelen

met God en met de zin van het leven en met hoe God dan aanwezig is in hun verlieservaringen. Het wachten waar ik op doel is het wachten om elkaars verhalen te horen. We moeten in de kerk de ruimte scheppen waar mensen hun verhalen kunnen delen. Voordat jonge mensen zelf hun verhaal kunnen vertellen, zullen ze eerst veel verhalen van anderen moeten horen. Zo krijgen zij de taal de aangereikt om hun eigen verhaal te vertellen. Daarin is een belangrijke rol weggelegd voor ouderen.'

Wanneer er in een gemeente een avond is over jeugdwerk, zijn veel ouderen afwezig. Dat werk demotiverend voor jeugdwerkleiders, maar er zit vaak een triest verhaal achter. Ouderen zijn eraan gewend geraakt te horen dat hun tijd voorbij is en dat ze er niet meer toe doen.

'De jeugdwerkleider moet tijd doorbrengen met jongeren, maar net zo veel met ouderen. Luisteren naar hun verhalen en dan zeggen: "Dat is zo mooi, dat moet je aan onze jongeren vertellen!" En dan help je hen om de kloof te overbruggen en hun verhaal te vertellen. Daar moet je de ouderen wel voor leren kennen. Een van de redenen waarom ouderen zich verzetten tegen verandering in de kerk is dat zij het gevoel hebben niet gehoord of erkend te worden. Zij krijgen te horen dat ze niet langer relevant zijn, dat ze niets meer te bieden hebben. Maar zij hebben de kerk net zo goed nodig, en ze denken: "Ik houd hieraan vast, ik heb hier veel gezien, ik ben hier vaak geweest." Het luisteren naar de verhalen van mensen is ook een manier om hen daarin te waarderen, te erkennen dat zij van groot belang zijn geweest voor de gemeenschap, en dat ze onderdeel zullen zijn van wat er ook maar komt. En ik wed dat ze dan meer dan bereid zijn om alles wat nodig is op te offeren om ervoor te zorgen dat de gemeente trouw blijft aan haar roeping. Voor je het weet worden ze je grootste pleitbezorger.' ■

Meer lezen?

Wanneer je nu donateur wordt van de HGJB, ontvang je het boek *Wachten op God* als welkomstgeschenk! Kijk op pagina 11 voor meer informatie over deze actie.

Een veilige plek

Tijdens een christelijk scholierenweekend...'
Je let als HGJB-er extra goed op wanneer je deze zin tegenkomt. De HGJB is bij mijn weten de enige organisatie die een scholierenweekend organiseert, en als je googelt op het woord 'scholierenweekend' spatten de plaatjes met enthousiaste pubers van je scherm. Deze zin kwam ik tegen in het boek 'Het hele dorp wist het' van Rinke Verkerk, waarin het gaat over seksueel misbruik. Lenneke (de hoofdpersoon in het boek) wordt als ze 12 jaar is seksueel misbruikt door haar opa. Met haar familie kan ze er niet over praten en daarom zoekt ze hulp bij 'bekende jeugdleiders uit de landelijke christelijke kringen', onder andere op het christelijke scholierenweekend. Zo'n jeugdleider wordt in het boek geschetst als 'iemand met een direct lijntje met God'. De hoofdpersoon vindt voor haar verhaal geen gehoor bij deze bekende jeugdleiders en ook niet bij de (jeugd)leiders in haar plaatselijke kerk. Nou ja... eigenlijk vindt ze wel gehoor, maar geen van deze mensen helpt haar echt verder. Er wordt meelevend geluisterd maar daarna blijft het stil. Dat raakt me!

In het plaatselijke kerkelijke jeugdwerk, maar ook op de evenementen en vakanties van de HGJB, zijn er vermoedelijk tientallen tieners en jongeren aanwezig die beschadigd zijn door seksueel grensoverschrijdend gedrag. Dat legt een grote verantwoordelijkheid bij de plaatselijke leidinggevendens, bij de 'jeugdleiders uit de landelijke christelijke kring' en bij de vrijwilligers die betrokken zijn

bij onze evenementen en vakanties. Nu kan ik deze ruimte gebruiken om te delen wat we als HGJB doen aan toerusting van vrijwilligers en welke preventieve maatregelen we nemen; u mag van ons verwachten dat we dit onderwerp serieus nemen! Maar wat doet u eraan in uw gemeente?

De generale synode van de Protestantse Kerk in Nederland heeft besloten dat een Verklaring Omtrent Gedrag (VOG) per 1 juli 2025 verplicht is voor alle medewerkers en vrijwilligers van gemeenten binnen de PKN. Een heel goed initiatief waar ik blij mee ben. Hiermee voorkom je echter niet alles. Blijf als ouders, jeugdleiders, mentoren alert op signalen van kinderen. Op de website van de HGJB is een 'handreiking veilig jeugdwerk' te vinden. Ik wil me hier beperken tot een paar basisregels. Stel open vragen en laat je eigen emoties even niet meespelen. Steun het kind volledig en beloof nooit dat je er met niemand over zult praten. Toon warmte en betrokkenheid, en heb een open oog en een open oor. En onderneem actie. Praat er in ieder geval over met de vertrouwenspersoon in je kerk en zoek samen naar een manier om het slachtoffer goed te helpen. Daarnaast is het een must om elk jaar dit onderwerp aan de orde te stellen op de club, tijdens de catechisatie en dit ook meermaals te benoemen in een kerkdienst. Leer de jongeren waar ze terecht kunnen als het hen betreft. Niets doen en slechts welwillend toelisteren bij een verhaal over misbruik is geen optie. Jij hebt een verantwoordelijkheid. Neem die serieus!

Jan Kranendonk
Directeur van de HGJB

Boeken & media

Ds. Jan Reijm over *Samen naar de kerk*

'Het meemaken van een kerkdienst vergt inwijding'

Samen met illustrator Linda Bakker schreef Jan Reijm, predikant van de Hillegondakerk in Rotterdam-Hillegersberg, het prentenboek *Samen naar de Kerk*, voor kinderen van 3 tot 6 jaar.

Wat was de aanleiding om dit boek te schrijven?

'Het boekje maakt deel uit van een reeks kinderboeken over kernelementen uit het christelijk geloof, zoals het Onze Vader en de geloofsbelijdenis. Naar aanleiding van deze boekjes kwam vanuit het land de vraag op naar een zelfde soort boekje over de kerkdienst. Daar is nog niet zoveel voor beschikbaar. De uitgever benaderde mij of ik het boekje wilde schrijven, en ik heb daar met plezier "ja" op gezegd. Ik vind dit erg mooi om te doen. Het meemaken van een kerkdienst vergt inwijding, iets waar we ouders op deze manier bij willen helpen.'

Hoe beleefde je zelf de kerkdienst als kind, en heb je iets van die ervaringen in dit boek verwerkt?

'Zelf beleefde ik een kerkdienst in mijn jongere jaren als een soort acabadabra. Ik had een heel klein psalmboekje gekregen waarin ik al meebladerde, terwijl ik nog niet eens kon lezen. Ik weet nog dat ik op mijn manier meezong, maar dat de volwassenen om mij heen dat niet altijd een heel goed idee vonden, haha! Zo'n klein psalmboekje heb ik nog steeds liggen. Het is een kostbare herinnering aan mijn eerste kleine stapjes in de kerk. Veel van de betekenissen van de onderdelen in de dienst heb ik voor mijn gevoel zelf ontdekt, zoals wat je doet tijdens een stil gebed, en hoe je je handen houdt bij de zegen. Het was vooral veel meedoen en nadoen, zonder dat er echt uitleg was. Ik denk dat ik als kind geholpen zou zijn met een boekje als deze. En, nu je het vraagt, denk dat ik met regelmaat geschreven heb met onder andere een vierjarige Jan voor ogen.'

Heb je tips voor ouders die het lastig vinden om hun jonge kinderen mee te nemen naar de kerk?

'Mijn belangrijkste tip is: Laat hen op een warme manier voelen dat het voor jou bijzonder is om naar de kerk te gaan, zowel voor, tijdens als na de dienst. Een kind begrijpt niet alles, maar voelt wel haarfijn aan wat het voor jou betekent. Dat weet ik vooral nog uit mijn jeugd: dat het mijn ouders altijd wat deed als we in de kerk waren geweest, vooral tijdens avondmaalszondagen. Daar was ik altijd een beetje van onder de indruk, op een positieve manier. En bereid ze erop voor, bijvoorbeeld door het lezen van dit boekje en een gesprekje erover.'

Samen naar de kerk

Linda Bakker en Jan Reijm

Prentenboek voor kinderen 3-6 jaar.
Uitgeverij Groen

€14,99

Op toonhoogte

Na tien jaar verschijnt een nieuwe editie van Op Toonhoogte, dé liederenbundel van de HGJB voor kerkelijk jeugdwerk. Deze uitgave heeft, net als de editie uit 2015, een brede liederselectie waarin verschillende tradities samenkomen. In de afgelopen jaren zijn er veel nieuwe liederen verschenen in de christelijke wereld. Hieruit is door de HGJB een rijke variatie aan liederen gekozen en toegevoegd aan de nieuwe bundel. In de nieuwe uitgave kan bovendien vaker gekozen worden tussen de Nederlandse vertaling of het Engelstalige oorspronkelijke lied. De HGJB wil met deze nieuwe Op toonhoogte een generatie-verbindende liederenbundel aanreiken voor kerkelijk jongerenwerk, maar ook voor gebruik in gezinnen, op kringen en (studenten-)verenigingen. Ook dit keer verschijnt de bundel in twee edities: het Tekstboekje en de Muziekbundel. De bundel komt rond de zomer beschikbaar en is verkrijgbaar in de plaatselijke boekhandel en via hgjb.nl/webshop.

Op toonhoogte HGJB-liederbundel

vanaf €12,50

Verlangen naar het heilige

Wie de media in de gaten houdt, ontdekt twee opvallende trends onder jongeren. Enerzijds de worsteling met de mentale gezondheid (stress, eenzaamheid), anderzijds een voorzichtige, maar opvallende openheid voor geloof en kerk. Volgens Jan Martijn Abrahamse, lector theologie aan de Christelijke Hogeschool Ede, zijn deze twee trends allebei verbonden aan wat hij 'de ontbinding van het heilige' noemt. Het heilige—dat is volgens Abrahamse het aspect van de werkelijkheid waar wordt ervaren dat het 'hogere' raakt aan het alledaagse, Gods aanwezigheid in de wereld om ons heen.

De afgelopen eeuwen en decennia zijn we dat heilige steeds minder gaan ervaren. Een kerk—vanouds een heilige ruimte—is omgebouwd tot sportschool en de natuur staat volledig tot onze beschikking, met alle gevolgen van dien. Waar het heilige als samenbindende kracht ontbreekt, worden we steeds meer op onszelf teruggeworpen. Er is niets hogers meer om voor te leven. En dat, zo betoogt Abrahamse, laat zich voelen als leegte, eenzaamheid en gemis. Het is dus niet verwonderlijk dat jongeren worstelen met hun mentale gezondheid en tegelijk voorzichtig de weg naar de kerk, als vindplaats van het heilige, weer weten te vinden.

Het boek van Abrahamse daagt de kerk uit om aansluiting te vinden bij het verlangen naar het heilige dat in de samenleving aanwezig is. Om het heilige in de werkelijkheid te ontdekken, is opmerkzaamheid vereist en het vermogen je te verwonderen. Dit vraagt om oefening. Abrahamse spreekt hier van de 'pedagogische' functie van de theologie: 'ze wijdt in in het mysterie van Gods tegenwoordigheid in deze wereld.' Dit is een mooie lens om naar het jeugdwerk en de geloofsopvoeding te kijken.

Hoe kunnen wij kinderen en jongeren inwijden in dit mysterie? Hoe kunnen wij hen een opmerkbare blik en een verwonderende houding leren?

Deze inwijding vraagt om een focus die breder is dan alleen het 'hoofd'. Het gaat erom dat kinderen en jongeren iets ervaren en vervolgens in staat zijn in die ervaring God te herkennen. Dat kan op allerlei manieren. Prikkelend is het pleidooi voor heiligen, als alternatief voor de hedendaagse influencer. Dit kunnen de 'grote namen' uit de geschiedenis te zijn, zoals Dietrich Bonhoeffer of majoor Bosshardt, maar net zo goed de 'gewone' gemeenteleden die leven in toewijding aan God. In hen wordt het evangelie een concrete realiteit voor jongeren, zij belichamen iets van het heilige.

Verlangen naar het heilige - herontdekken wat we verloren hebben

Jan Martijn Abrahamse
KokBoekencentrum

€17,99

Het kwetsbare zelfbeeld

Rhodé Barth

Student theologie aan de CHE en trainee bij de HGJB

Het gesprek over zelfbeeld en eigenwaarde is oneindig. Onze tieners worden ermee overspoeld. En toch lijken het loze woorden, want er is nog altijd veel onzekerheid onder tieners. In dit artikel ontdekken we hoe eigenwaarde is opgebouwd en op welke benen die staat. Ook kijken we naar de weerbarstige praktijk. Want de boodschap: 'je mag er zijn' volstaat niet in een maatschappij waar prestatiedruk en de nadruk op successen hoogtij viert.

Tijdens het HGJB-Scholierenweekend gaf ik een workshop aan een groep tienermeiden over het thema 'zelfbeeld'. Ik vroeg hun om twee complimenten voor zichzelf op een spiegel te schrijven. Het raakte me: hoe moeilijk dat was voor de meeste meiden. Het lukte ze gewoon niet. Ze gaven aan dat ze zich ongemakkelijk voelden bij het idee: 'Hoe arrogant is dat?' of 'Ik ben eigenlijk nergens echt goed in'. Het was pijnlijk om te zien hoe zij zichzelf zo negatief zagen. Dit moment maakte me bewust van iets belangrijks: het gesprek over zelfbeeld is urgent, en het is belangrijker dan ooit dat tieners leren om op een gezonde manier naar zichzelf te kijken, juist in een wereld waarin de stemmen van de hang naar perfectie groter worden.

Doen en zijn

In het boek *Goed dat je er bent* legt Sarina Brons uit hoe eigenwaarde werkt. Ze legt uit dat je zelfbeeld gebaseerd is op twee benen: wat je doet en wie je bent. Wat je doet – je prestaties – toont je vaardigheden. Als je iets goed kunt, krijg je een positief gevoel over jezelf. Denk maar aan een kind dat leert fietsen. In het begin valt het steeds, maar naarmate het beter gaat, komt die trotse lach: 'Ik kan het!' Maar er is ook een ander been: wie je bent. Je 'zijn'. Dit deel van jezelf heeft niks te maken met prestaties. Het is de ruimte die je inneemt, simpelweg omdat je er mag zijn. Ik heb het tijdens de workshop duidelijk proberen te maken door een stoel midden in de kring te zetten. Deze stoel neemt ruimte in, daar hoeft hij niks voor te doen. Zo is het ook met ons 'zijn'. Je waarde ligt niet in wat je presteert, maar simpelweg in je bestaan. Veel tieners leunen echter zwaar op het been van 'presteren' en vergeten het been van 'zijn'. Ze leggen de focus uitsluitend op hun prestaties. Ze proberen altijd maar aan een hoge zelfopgelegde norm te voldoen, maar als ze die niet halen voelt het alsof ze hebben gefaald. Dit tast hun eigenwaarde aan. Ze komen dan vast te zitten in de gedachte: 'Ik ben niet goed genoeg.' Er is ook veel druk vanuit de maatschappij: van ouders, docenten of vrienden. Dit legt een vraag neer bij ouders: Leg ik onbewust teveel druk op mijn kind? Kijk ik vooral naar de resultaten? Prijs ik de moeite of alleen het eindcijfer? Vergelijk ik mijn kind met anderen? Dit soort verwachtingen kunnen een enorme impact hebben op hun zelfvertrouwen. Denk eens na over die balans tussen presteren en gewoon *zijn*. Wat wil je dat je kind écht van zichzelf gelooft?

Praktische tips

Het zelfbeeld van je tiener verbeteren zit soms in kleine dingen:

- * **Ga het gesprek aan.** Geef aandacht aan de leefwereld van je tiener.
- * **Prijs de moeite,** niet alleen het resultaat.
- * **Kijk niet meer mee** met de cijfers van je kind.

Met een doel

Die hardnekkige overtuiging—scoren is belangrijk, en alles moet maakbaar zijn—doordrenkt de manier hoe tieners naar zichzelf kijken. En wat als je niet aan al die verwachtingen voldoet? Dan lijkt het alsof je zelf hebt gefaald. En dan is er nog de druk van social media, waar het lijkt alsof iedereen beter presteert dan jij. De vergelijking wordt eindeloos, en je voelt dat je niet meetelt. Daarom eindigde ik de workshop met Psalm 139. Deze psalm herinnert ons eraan dat we niet toevallig hier zijn. God heeft ons intentioneel, met een doel, geschapen. Hij heeft ons zorgvuldig geweven. De waarde van wie je bent, ligt niet in wat je kunt of doet, maar in het feit dat God jou heeft gemaakt naar Zijn beeld. Toch is de praktijk weerbarstig. Het is blijkbaar niet genoeg om alleen maar te horen dat je waarde hebt; het vraagt van ons een actieve keuze. Het kost wat. Het vraagt om het juk van prestaties en verwachtingen af te werpen en het juk van Christus op ons te nemen. De Duitse theoloog Dietrich Bonhoeffer schrijft over hen die het juk van Christus niet op zich nemen: *'Iemand wordt daarmee niet van de last op zichzelf vrij, maar hij draagt nu een veel zwaardere, ondraaglijker last. Hij draagt het zelfgekozen juk van zijn eigen ik.'* Kortom, het vraagt dus twee dingen van ons: enerzijds rusten in het feit dat God ons intentioneel gemaakt heeft en geloven dat Hij geen fouten maakt. En aan de andere kant het juk van onszelf afwerpen en Zijn juk dragen. Om elke dag, keer op keer, te kiezen om in navolging van Hem te leven. ■

Meer lezen?

Goed dat je er bent
Sarina Brons-van der Wekken

Uitg. Den Hertog
€20,90

'De opvoeding stempelt het godsbeeld'

In gesprek met Júlia Herku

Tekst: Anneke van Maanen

In de kerk gaan we meestal uit van een 'normale' en traditionele gezinscultuur. We veronderstellen dat kinderen een gezond proces van hechting hebben doorgemaakt. Voor veel kinderen is dit echter niet het geval. Jonge theoloog des vaderlands Júlia Herku is opgegroeid in een gezin waar vanaf haar vierde levensjaar pleegkinderen werden opgevangen. Ze merkte in de gesprekken met haar pleegbroers en – zussen dat een term als 'God als Vader' niet altijd positieve associaties oproep en dat een God die voor je zorgt en je wil troosten niet altijd een gevoel van herkenning gaf.

Júlia vermoedde daarom dat de gezinsstructuur en met name de hechting een belangrijke rol speelt bij het beeld dat jongeren van God ontwikkelen. Dit vermoeden toetst ze in haar afstudeeronderzoek voor de studie theologie aan de CHE. Mede om het belang van dit onderzoek is zij verkozen tot 'jonge theoloog des vaderlands'—een titel die haar in staat stelt om het onderzoek goed onder de aandacht te brengen.

Hoe was je eigen thuissituatie?

'Ik ben opgegroeid in een stabiel, christelijk gezin, waar ouders in woord en daad iets lieten zien van hun liefde voor God en hun medemens. Geïnspireerd door Gods zorg voor dat wat kwetsbaar is, besloten zij om pleegkinderen op te vangen. Zo leerde ik al

van jongs af aan zorg en aandacht te geven aan mensen om mij heen. Ik kijk heel positief terug op mijn jonge jaren. Mijn ouders ondersteunden mij en namen mijn geloof volstrekt serieus. Zoals mijn ouders het geloof uitdroegen, ontwikkelde ik mijn ook mijn godsbeeld: God als een zorgende en liefdevolle Vader die op voet van gelijkwaardigheid met mensen omgaat. Ik zag God vooral als iemand met wie ik in gesprek was en die dicht naast mij stond. Ik heb gemerkt dat ik daardoor een gezond basisvertrouwen heb ontwikkeld dat het fundament vormde van mijn verdere (geloofs)ontwikkeling.'

Is je godsbeeld verandert in de loop van de tijd?

'Ik heb gemerkt dat ik het zorgende en betrokken godsbeeld in de loop van de jaren

'In de ontmoeting met andere gelovigen heb ik ontdekt dat God meerdere kanten heeft'

meer diepgang heeft gekregen. In de ontmoeting met andere gelovigen heb ik ontdekt dat God meerdere kanten heeft. In mijn tienertijd was God vooral liefhebbend, later heeft Hij voor mij betekenis gekregen als gezaghebbend en als autoriteit. Ik heb in de Bijbel ontdekt dat Hij ook boos kan worden en verdriet heeft als mensen Hem niet serieus nemen. Dit heeft alles te maken met Zijn liefde.'

Welke rol speelt de kerk in het godsbeeld van mensen?

'Tijdens mijn onderzoek ontdekte ik dat ouders een belangrijke rol spelen in het beeld dat jongeren van God hebben. Ik heb dit niet alleen bij mijzelf gezien, maar ik kreeg het ook terug in de gesprekken met jongeren. De opvoedingsstijl zet een stempel op het godsbeeld. De thuissituatie legt de basis en het 'frame' voor de geloofsontwikkeling. Het beeld dat jongeren van God hebben is niet statisch, maar kan veranderen. Hoe belangrijk ouders ook zijn, de kerk speelt net zo'n belangrijke rol. Jeugdwerkleiders zijn daarin van grote betekenis. Leidinggevend zijn namelijk beelddragers van God. Zij

weerspiegelen iets van wie God is. Dit komt niet zozeer tot uiting in wat zij aanbieden aan activiteiten, maar vooral in wie zij zijn. Daar waar ouders het hebben laten liggen, kunnen jeugdwerkleiders en de geloofsgemeenschap aan het beeld van God invulling geven en het bijstellen en daarmee "compenseren".

Welke rol speelt de Bijbel?

'Je hebt de Bijbel nodig om meerdere facetten van God te ontdekken. Iedereen heeft een bepaald godsbeeld ontwikkeld. Meestal is dit beeld eenzijdig. Heb je een autoritaire opvoeding gehad, dan zie je God vooral als gezaghebbend. Zijn of waren je ouders vooral troostend en verzorgend, dan heb je meer een therapeutisch godsbeeld. Door in de Bijbel te lezen wie God is, ondervang je eenzijdigheden. Daarbij is het belangrijk om de gehele Bijbel te laten spreken: juist ook de verhalen die schuren moeten verteld worden. Het heeft mij zelf heel erg geholpen en mijn godsbeeld meer diepgang gegeven. Daarnaast speelt het eigen verlangen een rol. Sta je zelf open voor God? Hierin is de Heilige Geest belangrijk.'

Wat kunnen jeugdwerkleiders hierin betekenen?

'Ik vond het verrassend om te ontdekken dat jeugdwerkleiders belangrijk zijn voor het godsbeeld van jongeren. Zij zijn het, of zij zich hier nu bewust van zijn of niet. Ik doe daarom een dringend appel op kerken om het jeugdwerk heel serieus te nemen. Daarin is een goede relatie een voorwaarde. Zie je jongeren? Heb je daadwerkelijk oog voor hen? Neem je hen serieus? Het lijkt zo eenvoudig en simpel, maar voor kinderen kan het een wereld van verschil maken. Hoe belangrijk de inhoud ook is, het luisteren naar en het oog hebben voor de jongere helpt hen om een gezonder en completer beeld van God te krijgen.'

Wat wil je meegeven aan gemeenten naar aanleiding van je onderzoek?

'Ik denk dat gemeenten zich er niet altijd bewust van zijn welk godsbeeld zij overdragen. Omdat het godsbeeld zo belangrijk is voor de geloofsontwikkeling, is het goed dat gemeenten reflecteren op het godsbeeld dat ze impliciet doorgeven. Een voorbeeld: Als je als kind niet goed bent gehecht, kan het zich vertalen in een instabiele relatie met God. In het jeugdwerk kan dit 'gecompenseerd' worden door liefdevolle leiders die in hun gedrag beelddrager zijn van God. Omdat zowel de kerkdiensten als het jeugdwerk doorgaans maar een keer per week plaatsvinden, zou het goed zijn om meer te investeren in de ontmoeting. Laat predikanten er zich ook van bewust van zijn welk godsbeeld zij overdragen en geef meer waardering aan jeugdwerkleiders! Breng het geloof in de praktijk: een levend geloof werkt aanstekelijk.' ■

Een goede vriendschap

Wat betekent dat, trouw zijn? Hoe laat jij zien dat je trouw bent in een vriendschap? En wat zijn eigenlijk kenmerken van een goede vriendschap?

Kenmerken van een goede en gezonde vriendschap:

Vrienden...

- kunnen samen plezier hebben en blij zijn
- zijn er ook als je je een keer onzeker of verdrietig voelt
- vertrouwen elkaar (veiligheid)
- hebben geduld met elkaar
- zeggen aardige dingen over elkaar
- zijn eerlijk
- zijn trouw
- staan voor elkaar klaar (zorgzaamheid)
- houden zich aan afspraken
- vinden het leuk om bij elkaar te zijn
- kunnen soms ook ruzie en meningsverschillen hebben maar maken dit weer goed
- hebben wat aan elkaar
- mogen zichzelf zijn

Het belang van vrienden

Mensen zijn gemaakt voor samen. Iedereen heeft behoefte aan samenzijn, aan intimiteit: bij andere mensen horen en je verbonden voelen. Vriendschap is een speciale band tussen twee mensen. Of je nu tien jaar of vijftig jaar bent, vriendschap blijft belangrijk. Je praat met elkaar, je deelt leuke en moeilijke dingen, je doet van alles samen. Ieder mens heeft aandacht en liefde van anderen nodig, want dat geeft verbondenheid. Goede reden om eens het belang van vriendschap onder de loop te nemen.

Willemijn de Weerd

Schrijfster en spreekster

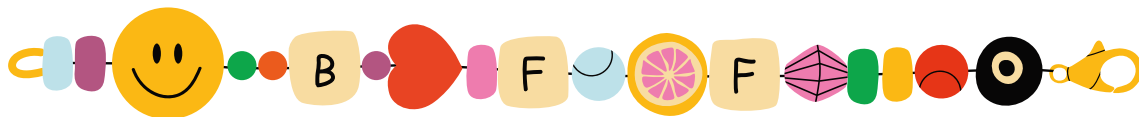
Sommige vrienden blijven je hele leven trouw, anderen verdwijnen na een tijdje. Ook in de Bijbel zien we dat vriendschappen belangrijk zijn. Jonathan en David sloten zelfs een verbond, en beloofden dat ze elkaar altijd zouden steunen (1 Samuël 18:1-5). Jonathan gaf zijn eigen jas, boog en riem aan David. Jonathan was een trouwe vriend voor David. En David voor Jonathan.

Toch worden vriendschappen soms ook als lastig ervaren. Lees bijvoorbeeld de ervaring van Micha en Olivia:

'Ik speelde altijd met mijn buurjongen op straat. Maar toen hij naar de middelbare school ging, stopte dat opeens. Dat vond ik jammer. De eerste week ging ik hem elke avond ophalen. Toen vertelde hij mij dat hij op straat spelen niet meer zo leuk vond, en dat hij nu veel meer huiswerk heeft dan op de basisschool. Ik vond het fijn om te horen dat het dus niet aan mij lag.'

- Micha, 10 jaar

dschap

'Bijna al mijn vriendinnen zijn naar de havo gegaan. Ik voel mij nu zo alleen op school en in de klas. Mijn moeder zegt steeds dat ik gewoon bij de groep moet gaan staan en dan contact maken door een vraag te stellen als: "Heb jij je huis werk al af?" Maar dat durf ik niet zo goed.'

- Olivia 14 jaar

Dit soort ervaringen zijn mooie aanknopingspunten om met tieners in gesprek te gaan. Met Micha zou je een gesprek kunnen hebben over nieuwe vrienden, met Olivia zou je het kunnen hebben over sociale vaardigheden.

Ruzie

Ook ruzies zijn het bespreken meer dan waard. Dit zou je kunnen bespreken.

Hoe vervelend ook: bij vriendschappen horen soms ook ruzies. Zo kan het voorkomen dat er geroddeld wordt in de vriendengroep en dat heeft nare gevolgen, want het schaadt het vertrouwen. Het is belangrijk dat je dan met elkaar in gesprek gaat. Wees trouw aan je vriend/vriendin door niet gelijk op zoek te gaan naar een andere vriend/vriendin. Van je vrienden kun je leren over jezelf en hoe je met anderen omgaat. Door naar elkaar te luisteren ontdek je waarom de ander boos is. Denk er goed over na of degene gelijk heeft. Als dat zo is, zeg dan sorry en vertel hem of haar dat je er voortaan op gaat letten. Maar misschien ben je het helemaal niet met de ander eens of heeft hij iets helemaal verkeerd begrepen. Dan moet je dit aangeven, zodat de ander jou ook beter begrijpt. Gelukkig kan een goede vriendschap prima tegen een ruzie en leer je er vaak veel van. Zorg dat je ruzies altijd weer goed maakt!

Sociale vaardigheden

Sociale vaardigheden zijn belangrijk om goed contact met anderen te hebben. Voorbeelden van sociale vaardigheden zijn:

- interesse tonen en je best doen de ander goed te begrijpen
- grenzen aangeven als je iets niet wilt
- wensen verwoorden, voor jezelf opkomen en je mening geven
- goed omgaan met kritiek
- hulp vragen als dat nodig is
- controle hebben over je emoties

Sommige vrienden blijven voor altijd vrienden. Maar veel vriendschappen duren korter. Het kan lastig zijn als de één het nog leuk vindt om af te spreken en de ander niet meer. Je kunt er zelfs onzeker van worden: ben ik dan niet leuk genoeg? Het helpt om er met elkaar over te praten. Probeer in zo'n gesprek eerlijk te zijn. Daar is moed voor nodig. Op de middelbare school krijgen veel tieners nieuwe vriendschappen. Je volgt dezelfde lessen, hebt met elkaar pauze en daardoor kun je de ander steeds beter leren kennen. Vriendschap is iets wat moet groeien. Je kunt niet in één keer weten of je echt een klik hebt met die ander. Dat ontdek je door met elkaar om te gaan. ■

Meer lezen?

Wanneer je nu donateur wordt van de HGJB, ontvang je als welkomstgeschenk het boek *Unieke Pubergids* van Willemijn de Weerd. Kijk op pagina 11 voor meer informatie over deze actie.

Aan tafel!

Rianne Krins
Kinderwerker bij de HGJB

Aan het eind van de maaltijd, op zondag na de kerk of net voor bedtijd – veel gezinnen hebben een moment in de week of op de dag waarop ze samen lezen uit de Bijbel. In 'Aan tafel!' geven we een handreiking om met elkaar in gesprek te gaan aan de hand van een bijbelgedeelte.

Lezen

Lees psalm 100. Het is mooi als iedereen daarbij betrokken is. Kies een vertaling die aansluit bij jullie context of die voor kinderen of jongeren goed te begrijpen is. Laat kinderen en jongeren die kunnen lezen zelf (een vers) voorlezen of lees allemaal mee in een eigen bijbel.

IIIIIIIIIIII

Psalm 100

¹Een lofpsalm.
Juich voor de HEERE, heel de aarde;
²dien de HEERE met blijdschap,
kom voor Zijn aangezicht met vrolijk gezang.
³Weet dat de HEERE God is;
Hij heeft ons gemaakt – en niet wij –
Zijn volk en de schapen van Zijn weide.
⁴Ga Zijn poorten binnen met een loffer,
Zijn voorhoven met een lofzang;
loof Hem, prijs Zijn Naam.
⁵Want de HEERE is goed,
Zijn goedertierenheid is voor eeuwig,
Zijn trouw van generatie op generatie.

In gesprek...

...met jongere kinderen:

1. In het begin van de psalm staat: 'Juich voor de Heere!' Kun jij juichen? Hoe klinkt dat? Waarom zou je juichen voor God?
2. In het midden van de psalm staat dat God ons heeft gemaakt. Kijk maar even goed naar elkaar. Kun je iets noemen wat God mooi heeft gemaakt aan jullie?
3. Aan het eind van de psalm staat dat God trouw is. Dat betekent dat Hij ons niet laat vallen, bij ons blijft en voor ons zorgt. Hoe merk je dat God trouw is? Verzin een aantal punten en dank God daarvoor!

...met oudere kinderen en tieners:

1. Vertel in je eigen woorden wat 'God is trouw' volgens jou betekent.
2. In de psalm staan veel opdrachten (juich, dien, weet, enzovoort). Geef iedereen een eigen kleur pen of verzin allemaal een eigen icoontje. Zet daarna bij de psalm hiernaast:
een ! bij iets wat je belangrijk vindt
een + bij een opdracht die jou aanspreekt

3. Bespreek daarna:
! : Waarom vind je dit belangrijk?
+ : Welke opdracht spreekt jou aan? Hoe kun je daarmee aan de slag?
4. Bid met elkaar: prijs de Heer, dank Hem voor Zijn trouw, en vraag Hem om jullie te helpen om met de +jes aan de slag te gaan.

Schrijf met elkaar momenten op waarop jullie zien dat God trouw is en waarom jullie God willen aanbidden. Maak hiervan jullie eigen lofgedicht!

Zingen

Deze liederen vind je in
Op Toonhoogte (2015):

8 – De Heer is mijn Herder
474 – Als je bang bent of onzeker
478 – Ben je groot of ben je klein

Trouw

God is trouw aan jou. Hij houdt van je en blijft bij je. Soms vergeten we dat wel eens, dan kan God erg ver weg voelen. We gaan een knutsel maken die ons eraan herinnert dat God trouw is aan jou!

Dit heb je nodig:

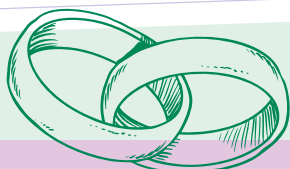
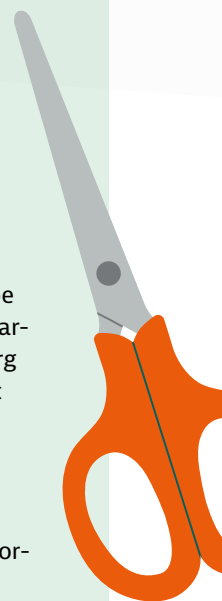
- * Een muurtegel of ondergrond van ander glad materiaal
- * Mozaïeksteentjes/scherven (gekocht of zelf gemaakt door oude tegeltjes/aardewerk in kleine stukken te breken)
- * Spiegeltje
- * Tegellijm
- * Voegmortel
- * Oude bak om de voegmortel in klaar te maken
- * Spatel
- * Sponsje
- * Keukenrol
- * Watervaste stift of raamstift
- * Ophangoogje

Weetje

Als je van trouw een werkwoord maakt, krijg je trouwen! Ken je mensen die getrouwd zijn? Als mensen gaan trouwen, dan geven ze elkaar vaak een ring. Kijk eens naar zo'n trouwring. Daar is geen einde aan. Zo zeggen mensen die trouwen tegen elkaar; er is geen einde aan mijn trouw voor jou! Mooi he? En weet je, Gods trouw is nog veel groter dan dat!

Zo maak je het:

- * Plak de spiegel met tegellijm op de ondergrond.
- * Leg de mozaïeksteentjes op de vorm en kijkt hoe je het ongeveer wilt hebben. Smeer de vorm daarna in met tegellijm en lijm de steentjes vast. Zorg dat de scherven dicht bij elkaar liggen, dan gaat het er netjes uitzien.
- * Laat de lijm goed drogen.
- * Het is mooi om de voegen te vullen met voegmortel. Maak deze klaar in een oude bak en verdeel het met een spatel tussen de scherven. Je kunt dit ook met je vingers doen! Zorg ervoor dat in alle voegen en spleetjes mortel zit, maar bedek de stenen zelf zo min mogelijk.
- * Laat het voegmiddel 20 minuten uitharden. Maak nu een spons nat, knijp 'm daarna uit en veeg dan voorzichtig het voegsel van de scherven af – daar hoort het niet! Haal met een vochtig keukenpiertje de laatste restjes mortel van de scherven af en laat jouw mozaïek dan 24 uur drogen.
- * Schrijf nu op de spiegel: 'God is trouw aan jou'. Elke keer dat je in de spiegel kijkt, wordt je hieraan herinnerd.
- * Eventueel kun je een hangoogje aan de achterkant ophangen. Dan kun je de spiegel ophangen.

Pittige vraag van Aron:

'Waarom is er zoveel lijden in de wereld – en wat moet ik ermee?'

**Henriët Verweij
en Menno Hanse**
Jongerenwerkers
bij de HGJB

Beste Aron, je stelt een moeilijke, maar ook een hele begrijpelijke vraag. Zelf worstelen we ook wel eens met deze vraag, maar ook onder andere jongeren (én volwassenen) merken we dat dit een lastig onderwerp is. Dat is ook heel begrijpelijk, want je kan dagelijks geraakt worden door het lijden in deze wereld.

We denken aan onschuldige burgers die worden aangevallen met raketten uit de lucht en aan een peuter van twee jaar die om het leven wordt gebracht. We denken aan een vader die ineens thuis zit met een burn-out en een oma die de strijd tegen kanker verliest. Zomaar wat voorbeelden van lijden in de wereld of in je eigen leven waar je mee geconfronteerd kan worden.

Je hebt misschien altijd gehoord dat God goed is, dat Hij almachtig is en dat Hij oneindig veel van mensen houdt. Als je dat gelooft, dan is het heel begrijpelijk dat je je gaat afvragen waarom er zoveel ellende en verdriet is. Waarom gebeuren al deze dingen? Waarom

grijpt God niet in? Als je langer over deze vragen na gaat denken dan kan je grote vraagtekens hebben bij het handelen van God.

Bij deze grote vragen is het belangrijk en goed om je bijbel erbij te pakken. Daarin kun je lezen hoe het, kort nadat God de aarde in al haar pracht en praal had geschapen, mis is gegaan. De zonde kwam in de wereld en vanaf dat moment is er pijn, verdriet en lijden. Je leeft in een gebroken wereld die niet meer zo perfect is als God hem had gemaakt. Maar daarbij laat God het niet zitten. God heeft zeker wel ingegrepen! God reageert door zelf onderdeel te worden van het lijden: Hij stuurt Zijn eigen Zoon. Jezus wordt geboren in de gebrokenheid en maakt al het denkbare lijden persoonlijk mee. Jezus, die God zelf is, wordt heel persoonlijk geraakt door het lijden. Zo heeft Hij gehuild om het overlijden van een goede vriend, werd Hij geraakt door het onrechtvaardig handelen van mensen en heeft Hij geleden in de heftigste vorm denkbaar. Hij is geslagen, vernederd en vastgespijkerd aan een kruis.

Door op deze manier naar de wereld toe te komen, geeft God je een krachtig antwoord op de vraag naar het lijden. God kan jou niet altijd een persoonlijk antwoord geven op wáárom bepaalde dingen gebeuren, maar Hij heeft wel Zijn Zoon gegeven. Hiervan mag jij het volgende leren:

Jezus kent het lijden. Gods antwoord op het lijden in de wereld is dat Hij zelf onderdeel is geworden van het lijden. Hier mag jij steun uit halen op de momenten dat je niets meer begrijpt van waarom dingen gebeuren. Je mag dan weten dat Jezus zelf ook elk stukje pijn en verdriet heeft ondergaan. Hij weet precies hoe jij je voelt in het lijden, omdat Hij het zelf óók heeft gevoeld.

Jezus zoekt je op in jouw lijden. Midden in het lijden zoekt Jezus jou op. Hij blijft niet van een afstand kijken naar alles wat er gebeurt, maar Hij wil je troosten en er voor je zijn. Ook al is Jezus nu niet meer op deze aarde, Hij is nog altijd aanwezig door de Heilige Geest. Hij is hier om jou te ondersteunen, je te troosten en je ogen gericht te houden op de God die daadwerkelijk goed is.

Jezus overwint het lijden. Jezus heeft al het lijden meegemaakt, maar dat was niet het einde van Zijn leven. Hij stond op uit het graf en overwon de dood! God laat zien dat Hij sterker en groter is dan ál het lijden in deze wereld. Het lijden, hoe onbegrijpelijk het soms ook is, heeft nooit het laatste woord. Jezus overwint!

Als je gelooft in Jezus, mag je samen met Hem hoopvol uitzien naar een toekomst waarin er geen lijden meer zal zijn. Tot die tijd mag je vertrouwen op God. Hij is goed. Hij is trouw. Hij is erbij.

Een boog in de wolken, als teken van trouw, staat boven jouw leven, zegt 'Ik ben bij jou.' In tijden van vreugde, maar ook van verdriet, ben jij bij Hem veilig, Hij die jou ziet. ■

Diaconaal project

De HGJB vindt het belangrijk dat kinderen en jongeren in deze gebroken wereld leren omzien naar mensen in nood. In samenwerking met de GZB stimuleren we diaconale bewustwording in kerken met het Diaconaal Project. Doe met jouw jeugdgroep mee!

hgjb.nl/diaconaalproject

Over de HGJB

De HGJB is een vereniging van gemeenten binnen de Protestantse Kerk in Nederland. Onze missie is om jongeren van de gemeente bij Christus te brengen, opdat ze Hem leren kennen, vertrouwen en navolgen.

We ontmoeten jongeren op onze evenementen en onze vakanties. In het voor- en najaar organiseert de HGJB een Scholierenweekend voor tieners van 12-17 jaar. In de kerstvakantie is de jaarlijkse HGJB-Kerstconferentie voor jongeren van 18-25 jaar. Iedere zomer organiseert de HGJB tientallen vakanties in binnen- en buitenland voor kinderen, tieners en jongeren.

Wil je meer weten over de evenementen en vakanties van de HGJB? Neem dan contact op met onze jongerenwerker Menno Hanse: mhanse@hgjb.nl.

Naast het directe contact met jongeren, ondersteunt de HGJB gemeenten in hun werk voor jongeren. De HGJB biedt deskundige en eigentijdse methoden voor clubwerk en catechese, themamateriaal voor bid- en dankdag, jaarlijks vakantiebijbelwerkmateriaal en een gespreksmethode over geloofsoopvoeding (Voorleven). Ook ondersteunen wij gemeenten bij de diaconale toerusting voor jongeren met een tweejaarlijks diaconaal project.

HGJB-medewerkers zijn het hele jaar door in gemeenten aanwezig. We bieden toerusting voor jeugdleiders, thema-avonden voor jongeren en een traject voor de hele gemeente (het Groeiplan).

Wil je meer weten, heb je een vraag of ben je op zoek naar ondersteuning bij jouw taak in de gemeente? Neem dan contact op met onze relatiebeheerder, Erwin den Hertog: edhertog@hgjb.nl.

COLOFON

Drijfveer is een uitgave van de HGJB en wordt twee keer per jaar verzonden naar betrokkenen bij de HGJB. Het kopiëren of overnemen van artikelen is toegestaan, met bronvermelding: HGJB-Drijfveer, jaargang 1, nummer 1, mei 2025.

Redactie

Gerrina Bakker, Rhodé Barth, André Groenendijk (eindredactie), Herman van Wijngaarden

Foto voorpagina

Tizia en Luigi (interview pagina 6-10), gemaakt door Leonard Walpot

Vormgeving: Reprovinci merkenbouwers, Schoonhoven

Druk: Damen, Werkendam

Oplage: 12.000

Contact

Reacties op de inhoud van Drijfveer:
drijfveer@hgjb.nl
Bezorging en administratie:
info@hgjb.nl

HGJB-kantoor

Silvosa
Prins Bernhardlaan 1
3722 AE Bilthoven
Tel.: 030-2285402
E-mail: info@hgjb.nl

Giften

De vereniging HGJB is voor haar inkomsten grotendeels afhankelijk van vrijwillige bijdragen van gemeenten en donateurs. Giften zijn van harte welkom op NL35 RABO 0308 3168 35 / BIC RABONL2U. Wilt u informatie over de mogelijkheid om de HGJB testamentair te gedenken, neem dan even contact met ons op. Zie hgjb.nl/steun.

hgjb

Elke nacht **op straat** is een nacht te veel...

Wij helpen vastgelopen en kwetsbare mensen in Nederland op weg naar herstel. Deze mensen zijn veel kwijtgeraakt, zijn verslaafd, missen steun van mensen om hen heen en zijn soms zelfs al jaren dakloos.

Draag jij een steentje bij?

Dankzij jouw steun kan Ontmoeting trajecten opstarten die dak- en thuislozen écht helpen. We bieden begeleiding op maat, een luisterend oor en hoop voor de toekomst.

*laten we samen bouwen
aan een nieuw begin!*

GEEF GEHOOR en maak een gift over op een manier die bij u past.

- ✓ Ons rekeningnummer NL35 RABO 0387669140
- ✓ Via ontmoeting.nl/doneren
- ✓ Via de QR-code van 'Mijn eenmalige gift'

**KOM IN ACTIE
VOOR EEN THUIS!**

**Wist u dat er alleen al in Nederland
32.000 mensen op straat leven?
Wij geloven dat zij allemaal een
thuis verdienen! U ook?**

Organiseer een daklozennacht voor Ontmoeting. Slaap een nacht buiten en laat je sponsoren. Jouw sponsorgeld komt terecht bij de mensen in Nederland die elke dag moeten overleven op straat.

Scan de
QR-code!

